

სააღმინი მილოტვა

ვფიქრობ, რომ თავისი უბრალოებით ჩვენი ყოველთვიური მაცნის — „საბას“ — ყდა (თავად გამოცემაც, დღევანდელი მდგომარეობიდან გამომდინარე, მხოლოდ ელექტრონული ვერსიით გამოქვეყნდება) უშუალოდ და ცხადად მეტყველია. ეს ყდა პასექს მიახლოებულ ქრისტიანებს საშუალებას მოგვცემს, დავფიქრდეთ საკუთარი თავის შესახებ.

რუს ფერში, სუდარად რომ დაჰუნია დედამიწას, კოკისპირული წვიმის ქვეშ, ვხედავთ ადამიანს, რომელიც ცისარტყელას ნაჭერს ინახავს, და მას ინახავს როგორც ძალზე ძვირფას, სასიცოცხლო საგანს, რომელიც არც უნდა დაგისველდეს და არც უნდა ჩაგიქრეს, რომელიც სხვებს უნდა გადასცე. ეს ცისარტყელა პასექს გვაგონებს!

თითოეული ჩვენგანი მოხმობილნი ვართ იმ იმედის შესანახად, დასაცავად, სხვისთვის მისატანად და გადასაცემად, რომელიც სითბოს, ფერებს და სიცოცხლეს ანიჭებს მოქუფრულ ცას, სიკვდილის წყვდიადს! სწორედ ესაა იმედი, რომელსაც მოიცავს და იუწყება პასექი: მტერი დამარცხდა, სიკვდილი დამარცხდა, ლოდი გადაგორებულია საფლავიდან, ყველაზე დიდი ცოდვაც კი მიტევებულია! ესაა სიტყვები, რომლებიც კორონავირუსის ამ უცნაურ ჟამს განსაკუთრებულ მნიშვნელობას იძნეს. რა შეიძლება იყოს ამ სიტყვებზე უფრო მშვენიერი?

საყვარელო დანო და ძმანო, რა უცნაურია, რა ცუდია, რა რთულია, პასექი დაგვიდგეს ერთად შეკრების გარეშე, ერთად ლოცვისა და შეხვედრის ზემის გარეშე. თუმცა მგონია, რომ ეს ვირუსი გვასწავლის რაღაცას, გვეუბნება, თუ რაოდენ გაუმართლა იმათ, რომელთაც შეუძლიათ შეიკრიბონ ყოველ კვირადღეს ტრაპეზის ირგვლივ, ჩვენ კი, ალბათ, ეს თავისთავადი, ბუნებრივი რამ გვეგონა. შესაძლოა, ერთად ვიყავით შეკრებილნი და არ გვესმოდა, რა ხდებოდა ტრაპეზზე; არ გვესმოდა, რომ ეკლესია, ჩემი ეკლესია, იყო იქ, სადაც ძმანი და დანი

მაუვა ჯუზეა პაზოტო

კავკასიის
ლათინ პათოლიკოთა
სამოციქულო
ადგინისტრატორი

იყრიდნენ თავს, შესაძლოა, ყველანი არ ყოფილიყვნენ ჩემი გემოვნების კვალობაზე ლამაზები, კეთილები და წმიდანები, მაგრამ ისინი იყვნენ. ამ დღეების მდგომარეობა გვეუბნება, რომ წმიდა ევქარისტია, ალსარება, მღვდლებთან და ბერ-მონაზვნებთან შეხვედრა დიდი ნიჭია, დიდი ძლვენია. ნიჭია ჩემი სამუშაოც, ნიჭია ჩემი ოჯახიც, ნიჭი ყოფილა მაღაზიაში შესვლაც და პარკში გასეირნებაც, ნიჭია მოგზაურობის შესაძლებლობა, მოხალისეობა და სხვათა დახმარება, ნიჭია ჩემი ჯანმრთელობა. ჩემი სიცოცხლე უდიდესი ნიჭია ყოვე-ლი დღისათვის, რომელიც ერთიმეორეს მიჰყვება — ვიდრე სიკვდილამდე.

პაპმა გვითხრა:

«ქარიშხალი ნიღაბს ხდის ჩვენს მოწყვლადობას და აშიშ-ვლებს იმ ყალბ და ზედმეტ დაზღვევებს, როთიც გადაგვივ-სია ჩვენი კალენდრები და გეგმები, ჩვენი ჩვევები და პრიორიტეტები».

«გვაქვს იმედი: მისმა ჯვარმა განგვკურნა და მოგვიცვა, რათა არაფერმა და არავინ ჩამოგვაშოროს მის გამომსყიდვ-ელ სიყვარულს. იმ იზოლაციის შუაგულში, რომელშიც გან-ვიცდით სითბოსა და სიახლოვის ნაკლებობას, ვგრძნობთ, რომ მრავალ რამეზე არ მიგვიწვდება ხელი, კიდევ ერთხელ მოვისმინოთ დამხსნელი უწყება: ქრისტე აღდგა და ცოცხა-ლია ჩვენ გვერდით. უფალი თხოვნით მოგვმართავს თა-ვისი ჯვრიდან, კვლავ მოვიძიოთ ის სიცოცხლე, ჩვენ რომ მოგველის, გავიხედოთ მათკენ, ვინც ხელში შემოგვცექი-ან, განვამტკიცოთ, ამოვიცნოთ და გავააქტიუროთ მადლი, რომელიც მკვიდრობს ჩვენში. არ ჩავაქროთ მბუუტავი ალი (შდრ. ეს 42, 3), რომელიც არასოდეს ავადდება, და დავანე-ბოთ, რომ მან კვლავ აღანთოს იმედი».

საყვარელო დანო და ძმანო,

ყველაზე დიდი პასუხი, რაც შეგვიძლია ამ დღეებში დავახ-ვედროთ გავრცელებულ ვირუსს, სხვა ვირუსია. გვმართებს, შევყაროთ ირგვლივ ყველას დადებითი განწყობა, რწმენა, იმედითა და ქმედითი სიყვარულით, სიყვარული უნდა გა-დავდოთ, ნამდვილი, მშვენიერი და წმიდა ურთიერთობების ძიებით. საფლავიდან ლოდი გადაგორებულია და სავსე სი-ცოცხლის ვირუსი, სიყვარულის სახარებისეული ვირუსი გადმოიფრქვა მთელ მსოფლიოში.

რაგვარად ეტყვი წრს სხვჭ შეს რეუნა?
როგორ ეტყვი, ქრისტე აღდგაო? დაფიქრდი და შონხე
სამისო ქია, რათა უტე უსოს ვირუსად.
ქრისტე აღდგა! ნამდვილად, შართლა...

აღდგომა - ეს ჩემი გამარჯვება იქსოსთან ერთად!

მამა მიხეილ სურმავა

**აღდგომის დღესასწაულზე
მიღიონობით პრისტიანი
პრისტეს აღდგომას
სიხარულით ულოცავს
ერთმანეთს: „პრისტე
აღდგა!“ – „ჟეშმარიტად
აღდგა!“ მაგრამ რა უძღვდა
ნინ ამ მოვლენას? პრემილა,
ტანკვა... სიკვდილი! იგი
მოკვდა ევაყნიერების
ცოდვებით დამპიმებული.
მოკვდა ცხიდა, რომელმაც
საკუთარ თავზე იტვირთა
ცოდვილთა დანაშაული.**

იღუმალი სასტიკი

მაშ ასე, გავიხსენოთ რა უძღოდა ნინ აღდგომას!

იესო მოწაფეებთან ერთად გაემართა იერუსალიმს, თავის უკანასკნელ გზაზე. ამ გზით ყველა თავისი ფიქრებითა და მოლოდინით დამძიმებული მიდიოდა წმიდა ქალაქისაკენ. როგორმე რომ გაეფრთხილებინა მოწაფეები იმის შესახებ, თუ რა უნდა მომხდარიყო, იესომ თქვა: „აჰა, ჩვენ ავდივართ იერუსალიმს და იე კაცისა გადაეცემა მღვდელმთავრებსა და მწიგნობრებს, და სასიკვდილო მსჯავრს დასდებენ მას. გადასცემენ მას წარმართებს, რომ შეაგინონ, გაშოლტონ და ჯვარს აცვან, და მესამე დღეს აღდგება“ (მათე 20:18, 19).

იაკობისა და იოანეს დედამ თავისებურად გაიგო ეს სიტყვები და იესოს სთხოვა: „თქვი, რომ ეს ჩემი ორი ძე დაჯდეს ერთი შენს მარჯვნივ და მეორე შენს მარცხნივ შენს სამეფოში“ (მათე 20:21). ზოგიერთი მოწაფეც ასევე ფიქრობდა ამის შესახებ. სამი წლის განმავლობაში მოძღვართან ერთად სიარული ვერ დაეხმარა მათ გაეგოთ, თუ რისთვის მოვიდა ამქვეყნად მესია. როგორლაც უფრო მიჩვეულნი ვართ, ვიაზროვნოთ მიწიერად, ადამიანურ შესაძლებლობათა და კარიერულ პერსპექტივათა ფარგლებში. შეიძლება პარადოქსული იყოს, მაგრამ გარშემო მყოფებმა მოძღვრის სიტყვებში დაინახეს მინიშნება ღვთის სამეუფოს დამყარებაზე მთელი თავისი ძალითა და ხელისუფლებით. თუმცა უკანასკნელ დღეებშიც იესო არ ტოვებს ამქვეყნიურ „კარიერისტებს“ მათსავე ცდომილებაში: „არ იცით, რას ითხოვთ. განა შეგიძლიათ იმ სასმისის შესმა, რომელსაც მე შევსვამ?“ (მათე 20:22). ამ სიმბოლური სიტყვებით იესო ცდილობს გააქარწყლოს მათი მცდარი წარმოდგენა მომავალ მოვლენათა შესახებ.

შეიძლება იდუმალი მოგვეჩვენოს იესოს გამონათქვამები. მაცხოვარი იყენებს ხატოვან გამოთქმებს, რათა აღწეროს ის, რისი გადატანაც მოელის. „სასმისი“, რომლის შესახებაც ის მოგვიანებით საუბრობს გეთსიმანის ბალში: „ამარიდე ეს სასმისი“ (მათე 26:39), აღნიშნავს ტანჯვასა და მოწამეობას. იესო აფრთხილებს მოწაფეებს, რომ მისი მოწოდებაა, მოკვდეს კაცობრიობის ცოდვებისათვის.

პრძოლა უსილავ გთხოთან

ამრიგად, იესოს, როგორც მესიას, მისი ცხოვრების უკანასკნელ კვირას ელოდა ბრძოლა, რომელიც წინ უძლოდა ღვთის სამეუფლოს დადგენას. მას უნდა დაეძლია ძველისძველი მტერი. და ეს არ იყო რომის იმპერატორი (როგორც წარმოედგინათ იმდროინდელ ზოგიერთ რელიგიურ-რევოლუციურ მოძრაობებს), არც რომაული ლეგიონები, რომლის ძალაუფლებაშიც აღმოჩნდა მთელი იუდეა. მომავალი ბრძოლის ნამდვილ მტერს წარმოადგენს ღმერთის ცილისმწამებელი და ბრალმდებელი (ებრაულად „სატანა“, ხოლო ბერძნულად „ეშმაკი“). სწორედ მან ააცდინა ღვთის ერი ღმერთისადმი მორჩილების ბიბლიურ გზას და დააყენა წარმართულ გზაზე - დაედგინა სამეფო ძალითა და აჯანყებით.

ამქვეყნად ყოფნისას იესო ამზადებდა მონაფეებსა და მთელ ხალხს ღვთისა და კაცობრიობის ნამდვილ მტერთან საბრძოლველად. როგორია ამ ბრძოლის სპეციფიკა? მოძღვარმა არაერთხელ განმარტა, რომ ეს არის არა შეიარაღებული რევოლუცია, არამედ ცნობიერების რევოლუცია: „მე კი გეუბნებით თქვენ: წინ ნუ აღუდგებით ბოროტს... გიყვარდეთ თქვენი მტრები... ილოცეთ მათვის, ვინც თქვენ გავიწროებთ და გდევნით“ (მათე 5:39, 44). იესოს სიტყვები მკვეთრად ეწინააღმდეგება საყოველთაოდ მიღებულ, მაგრამ ცრუ წარმოდგენებს, ხოლო მისი მთავარი მოწოდება - „აიღე შენი ჯვარი და მომდიდე მე“ (მათე 16:24) - გვაგულიანებს, გავხდეთ მისი მიმდევარი, რომელიც თვით სიკვდილამდე აუწყებს ღვთის სამეუფლოს, მოძღვრის ნიმუშისამებრ.

ღვთის სამეუფლოს საიდუმლოებანი

მასთან ერთად იერუსალიმს მიმავალ მონაფეებს იესო ეუბნება: „თქვენ იცით, რომ წარმართა მთავარნი ბატონობენ მათზე და დიდებულნი ხელმწიფებენ მათზე, მაგრამ თქვენს შორის ასე ნუ იქნება, არამედ, ვისაც თქვენს შორის დიდობა სურს, თქვენი მსახური იყოს. ვისაც თქვენს შორის პირველობა სურს, თქვენი მონა იყოს“ (მათე 20:25-27). უზენაესის სამეფო აგებულია სრულიად განსხვავებულ პრინციპებზე. ღვთის ნებისადმი ადამიანის მორჩილება მინიერი საზომით განისაზღვრება როგორც სისუსტე და დამცირება. მაგრამ თუ გსურს, რომ იყო დიადი ღვთის სამეფოში - ემსახურე მოყვასს, და არა საკუთარ თავს, ასეთია იესოს მოწოდება.

ქრისტემ თავისი ცხოვრებით გვიჩვენა ეს პრინციპები. იგი კურნავდა ავადმყოფებს, ფეხს ბანდა მონაფეებს, დაითმინა დამცირება სამსჯავროზე. მან იტვირთა თავისი ჯვარი და გაიმარჯვა ბრძოლაში, ნება დართო მოქცეოდნენ ყველაზე საშინლად. იესომ გაიმარჯვა არა კუნთების ძალით და თანამოაზრეთა არმიის მეშვეობით, არამედ ღვთის ნებისადმი სრული მორჩილებით, თუმცა ტანჯვისა და სიკვდილის გზით! მაგრამ ეს იყო დიადი გამარჯვება!

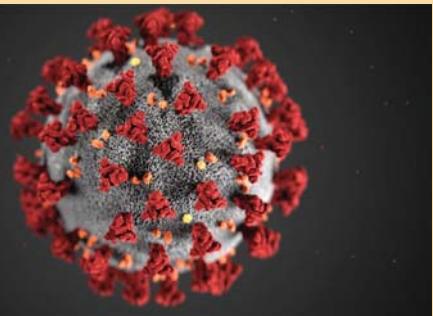
ამ დღებში, როცა მილიონობით ქრისტიანი იხსენებს უფლის ბრწყინვალე აღდგომას, აღნიშნავს იესოს გამარჯვებას ბოროტებაზე, კარგი იქნება დავფიქრდეთ საკუთარი ცხოვრების გზაზეც. საითქმი მივდივართ? რის მისაღწევად ვისწრაფვით? რა გვიზიდავს? რა ადგილი უკავია ღმერთს ჩემს ცხოვრებაში? თუმცა უკეთესია უფრო სწორად დავსვათ კითხვა: „მისი ნების შესრულებას ვცდილობ თუ მსურს, რომ მხოლოდ ღმერთი მემარებოდეს ჩემი ნების შესრულებაში?“

ქრისტიანობა

**რუპრეტია მოაგზადა
რუსულან ავალიშვილება**

უცმილესება კაპა კორონავირუსით გარღვევის შესახებ

პაპი ფრანცისკე წმიდა წირვას წმიდა მართას სამლოცველოში აღავლენს, მორწმუნები კი წირვაში მონაწილეობას ინტერნეტის საშუალებით იღებენ. „უფალი მუდამ ჩვენ გვერდით არის და ამ ძნელბედობის უამს გვთხოვს, ჩვენც დავუდგეთ ერთმანეთს მხარში. ვილოცოთ მათთვის, ვინც კორონავირუსს ემსხვერპლა, მედიცინის მუშავებისთვის, რომელიც სწორულა მოვლისას დაავადდნენ და გარდაიცვალნენ“, - აღნიშნა უწმიდესმა ფრანცისკემ 18 მარტის წირვის დასასრულს. 20 მარტს კი პაპმა შეახსენა მორწმუნებს, რომ კათოლიკე ეკლესის კატექიზმოს თანახმად, თუკი ზიარების შესაძლებლობა არ გვაქვს, მთელი გულით უნდა შევთხოვოთ პატიება უფალს და მოვინანიოთ ჩვენი შეცოდებანი. „ჭეშმარიტი მონაწილეით ჩვენი სულები თოვლივით გასპეტაკდება“, - გვახსენებს უწმიდესი პაპი.

ცმილა მიწის ერისტიან ლილერთა ერთობლივი განხევალება

14 მარტს წმიდა მიწის ქრისტიანული ეკლესიების მეთაურებმა და წარმომადგენლებმა ერთობლივი განცხადება გაავრცელეს. „ამ ძნელბედობის უამს ჩვენი პლანეტა ებრძვის Covid-19-ის პანდემიას, რომელმაც მრავალი ქვეყანა მოიცვა და ათასობით ადამიანის სიცოცხლე შეიწირა. ჩვენმა ერქმა და სამწყსოებმა უნდა შეასრულონ ჩვენ-ჩვენი ქვეყნების ხელისუფლებათა განცარგულებები და ინსტრუქციები“, - წათქვამია განცხადებაში. წმიდა მიწაზე მოლვანე ქრისტიან ლიდერებთან ერთად დოკუმენტს ხელი მოაწერა წმიდა მიწის კუსტოდიის მეთაურმა, მამა ფრანჩესკო პატიონმა. 16 მარტს კონფესიათა წარმომადგენლებმა ხელი მიაწერეს საგანგებო დოკუმენტს, რომლის თანახმად წმიდა მიწის ქრისტიანული სამრევლოები იღებენ ვალდებულებას, შეასრულონ ისრაელის მთავრობის საგანგებო განკარგულებები. კუსტოდიის ტაძრები არ დაიკეტება, თუმცა ერთდროულად ტაძარში ათ ადამიანზე მეტი არ უნდა შეიკრიბოს.

აღსარება ზამინანობისას

„თუკი მოძღვარს ვერ პოულობ, უფალს ესაუბრე“, - ასეთი რჩევა მისცა უწმიდესმა პაპმა მორწმუნებს, რომელთაც ცოდვების მონანიერ სურთ, გარეთ გასვლა კი ეკრძალებათ. ფრანცისკე გვახსენებს, რომ კათოლიკე ეკლესიის კატექიზმოს თანახმად, ცოდვათა მონანიების ერთადერთი საშუალება პირადი აღსარებაა, რომლის შემდეგ მოძღვარი უფლის სახელით ცოდვებს მოგვიტევებს. თუმცა, თუკი აღსარება ფიზიკურად შეუძლებელია, მორწმუნე უშუალოდ ღმრთის წინაშე ინანიებს თავის ცოდვებს, შემდეგ კი, როცა ამის შესაძლებლობა მიეცემა, აღსარებისთვის მოძღვარს მიმართავს.

სამოციქულო პენიტენციარის 20 მარტის დადგენილებით, მორწმუნებმა, რომელთაც ამ როულ ვითარებაში ღმრთისმსახურებაში მონანილეობა და საიდუმლოებათა აღსრულება და ზიარება არ შეუძლიათ, თავიანთ სახლებში უნდა ილოცონ, ან ინტერნეტისა და მას-მედიის საშუალებით შეუერთდნენ წმიდა წირვას.

მერილენდის პატარა ქალაქ ბოუიში, ამჟამად დახურული ეკლესიის სიახლოეს, ხის სკამზე ახალგაზრდა მღვდელი ზის და გამვლელი მძღოლების აღსარებას ისმენს. ეს წმიდა ედვარდსის ტაძრის მღვდელი მამა სკოტ ჰოლმერია. „ინფექციის გავრცელების თავიდან ასაცილებლად, ეპარქიის გადაწყვეტილებით, წირვა არ აღესრულება. თუმცა აღსარების მოსმენა ხომ ლია სივრცეშიც შემიძლა. გადავწყვიტე, რომ უბრალოდ ავტოსადგომზე დავჯდები. ეს ლია სივრცეა, ამრიგად დისტანციის დაცვა და ინფექციის გადაცემისგან თავის არიდება შეგვიძლია“, - აღნიშნა მამა სკოტმა.

იტალიაში კორონავირუსისგან თრიმოცდაათი სასულიერო კირი გარდაისვალა

თექვსმეტი მათგანი იტალიის ჩრდილოეთ ნაწილში, ბერგამოში მსახურებდა. ქალაქ ბრეშიას ეპარქიის ერთ-ერთი გარდაცვლილი მღვდელი, მამა ჯოვანი ჯირელი 74 წლისა იყო. ეპიდემიის პირველივე დღებიდან იგი ყოველდღიურად დადიოდა ადგილობრივ ჰოსპიტის, რათა მომაკვდავთავის ნუეგში მიეცა.

კრემონის ეპისკოპოსი ანტონიო ნაპოლიონი, რომელიც ასევე დაავადდა კორონავირუსით, გამოჯანმრთელდა. ამჟამად იგი სავალდებულო საკარანტინო რეჟიმს იცავს.

22 მარტის მონაცემებით, იტალიაში 46 638 დასწრებოვნებულია, მათგან 3000 კრიტიკულ მდგომარეობაშია. გამოჯანმრთელდა და საავადმყოფოებიდან გაეწერა 7024 პაციენტი. ეპიდემიის დასაწყისიდან შემთხვევათა ჯამური რაოდენობა 59 138-ია.

უკაიის ბერძნულ-კათოლიკური ეკლესიის ინიციატივა

ეკლესიის მეთაურის განცხადებით, საჭიროების შემთხვევაში „ყველა ტაძარს საავადმყოფოდ ვაქცევთ, სადაც ექმებთან ერთად ადამიანებს გადავარჩენთ. მხოლოდ გვასწავლეთ, როგორ უნდა ვიმოქმედოთ“. სვიატოსლავ შევჩუქმა აღნიშნა, რომ უკრაინის ბერძნული წესის კათოლიკებს უკვე ჰქონდათ ამგვარი გამოცდილება მაიდანის დროს, როცა მათი კუთვნილი ეკლესია-მონასტრები დევნილთა თავშესაფრად და დაშავებულთა მკურნალობის ადგილად იქცა.

23 მარტის მონაცემებით, უკრაინაში კორონავირუსით ინფიცირების 63 შემთხვევა დაფიქსირდა. სამი პაციენტი გარდაიცვალა.

სირიასა და ლიბანში ყველა ტაძარი დაიხურა

22 მარტს სირიისა და ლიბანის ქრისტიანული ეკლესიების მეთაურებმა გაავრცელეს განცხადება იმის თაობაზე, რომ კორონავირუსის ინფექციის გავრცელების გამო ორივე ქვეყანაში საჯარო ღმრთისმსახურებათა ალსრულება შეჩერდა. იერარქებმა თავის სამწყსოებს მთავრობის მოთხოვნათა და მითითებათა მკაფრი დაცვისკენ მოუწოდეს. განცხადებაში ასევე აღნიშნულია, რომ გასვენების ცრემონიალები მხოლოდ სასაფლაოების მიმდებარე ტაძრებში აღესრულება. ცერემონიას მხოლოდ ოჯახის წევრები დაესწრებიან.

ერთად ვილობოთ

18 მარტს რიო დე ჟანეიროს მთავარეპისკოპოსმა, კარდინალმა ორანი ჟუან ტემპესტამ ქრისტე-მხსნელის ქანდაკებასთან წირვა აღასრულა და მორწმუნებებს კორონავირუსით დაავადებულთათვის ლოცვისკენ მოუწოდა. ამვე დროს ქანდაკებაზე მოხდა კორონავირუსით დაზარალებული ქვეყნების დროშების პროექცია, შემდეგ კი ნარჩერა სხვადასხვა ენაზე: „ერთად ვილობოთ“.

ნიჩერიაში ახალგაზრდა მონაზონი დაიღუპა

იმ დროს, როცა მთელი მსოფლიო ახალ სენს ებრძვის, წმიდა გულის კონგრეგაციის მონაზონს, ბეთილის გოგონათა კოლეჯის ადმინისტრატორს და ჰენრიეტა ალოპას სხვა სტიქიასთან - ცეცხლთან ბრძოლა მოუწია. ხანდარი კოლეჯში 15 მარტს გაჩნდა, ახლომდებარე აირსაცავში მომხდარი აფეთქების გამო. და ჰენრიეტამ შენობიდან ყველა მოსწავლის გაყვანა მოახერხა, თავად კი აღმოდებულ ნანგრევებს თავი ვერ დაალწია.

მიწისძვრა ხორვატიაში

22 მარტს ხორვატიის დედაქალაქიდან 7 კმ-ს დაშორებით 5,6 მაგნიტუდის მიწისძვრა მოხდა. წინასწარი მონაცემებით, კრიტიკულ მდგომარეობაშია ერთი მოზარდი, სხვადასხვა სიმძიმის დაზიანება მიიღო კიდევ რამდენიმე ადამიანმა. დანგრეულია ქალაქის ბევრი შენობა, ნაგრევების გამო ბევრი ქუჩა გაუვალია. დაზიანებულია ქალაქის მართლმადიდებლური და კათოლიკური ტაძრები.

ქალაქსა და მსოფლიოს

პაპი ფრანცისკე: ღმერთი თხოვნით მოგვმართავს და ჩვენი ქარიშხლის შუაგულში გვიწვევს გამოვალვიძოთ და გამოვაცოცხლოთ თანადგომა და იმედი, სიმყარეს, შემწეობასა და მნიშვნელობას რომ იძლევა ამ ჟამს, როდესაც ერთი შეხედვით ყველაფერს ჩაძირვა ემუქრება.

უფალი ილვიძებს, რათა გამოალვიძოს და გამოაცოცხლოს ჩვენი საპასექო რწმენა. გვაქვს ღუზა: მის ჯვარში ვართ დახსნილნი. გვაქვს საჭე: მის ჯვარში ვიქენით გამოსყიდული. გვაქვს იმედი: მისმა ჯვარმა განგვეურნა და მოგვიცეა, რათა არაფერმა და არავინ ჩამოგვაშოროს მის გამომსყიდვებს სიყვარულს. იმ იზოლაციის შუაგულში, რომელშიც განვიცდით სითბოსა და სიახლოესის ნაკლებობას, ვგრძნობთ რომ მრავალ რამეზე არ მიგვიწვდება ხელი, კიდევ ერთხელ მოვიმინოთ დამხსნელი უწყება: ქრისტე აღდგა და ცოცხალია ჩვენს გვერდით. უფალი თხოვნით მოგვმართავს თავისი ჯვრიდან, კვლავ მოვიძიოთ ის სიცოცხლე, ჩვენ რომ მოგველის, გავიხედოთ მათკენ, ვინც მოითხოვენ ჩვენგან განვამტკიცოთ, ამოვიცნოთ და გავაქტიუროთ მადლი, რომელიც მკვიდრობს ჩვენში. არ ჩავაქროთ მბჟუტავი აღი (შდრ. ეს 42,3), რომელიც არასოდეს ავადდება, და დავანებოთ რომ მან კვლავ აღანთოს იმედი.

ეპის სუმი ნაცხაში ნამინდა საფლავიდან

მამა გაპრიელი პრაგანტინი

სააღდგომო ღამისთევის დროს, მთელ მსოფლიოში მიმოფანტულ ყოველ კათოლიკურ საკრებულოში, უფლის აღდგომის ნიშნად, ანთებენ და აკურთხებენ ახალ ცეცხლს; ფლორენციაში ამ ცეცხლის დანთების სრულებით განსაკუთრებული ფორმა არსებობს: იმ ნაპერნკლებით, რომლებიც წმინდა საფლავიდან სამი ნატეხის ხაუნით ჩნდება.

ყველაფერი დაიწყო, როდესაც... 1096 წელს, პირველი ჯვაროსნული ლაშქრობის დროს, რომელიც პაპმა უბრან Ⅱ-მ წამოიწყო წმინდა საფლავის დასაბრუნებლად, ჯვაროსნულ ლაშქრობაში მყოფი ფლორენციელთა ორი ათას ხუთასკაციანი მხედრობის სარდალი, **პაცინო დე'პაციო, 1099 წლის 15 ივნისს**, შაბათს, პირველი შევიდა იერუსალიმში და ყველაზე მაღალ ადგილას აღმართა ქრისტიანული დროშა. ამ გაძედული ქმედებისთვის სარდალმა, გენერალმა გოდფრიუ Ⅳ ბულიონელმა ძლვენის სახით პაცინოს გადასცა **კვარცის ქვის სამი ნატეხი წმინდა საფლავიდან**. პაცინო ფლორენციაში დაპრუნდა 1101 წელს, იგი დიდი პატივით მიიღეს, ქვები კი ფლორენციის ხელისუფალთ გადასცა, რომლებიც მათ ძვირფას კოლოფში მოათავსეს და სან მარია სოპრა პორტას ეკლესიის (რომელსაც შემდეგ სან ბიაჯიო ეწოდა) მღვდლებს მიანდეს. მალევე საფუძველი დაედო ამ სამი ნატეხით აღდგომის ცეცხლის ანთების და ხალხისთვის მისი დარიგების ტრადიციას, როგორც ეს ხდებოდა იერუსალიმში Ⅳ საუკუნიდან უკვე კარგად ცნობილი ტრადიციის მიხედვით. საინტერესოა ეს კავშირი იმ ტრადიციას, რომელიც იერუსალიმში სრულდებოდა, და იმას შორის, რომელიც იმ მომენ-

ტიდან ფლორენციაში შესრულდებოდა სამი ნატეხის ხაუნით, რათა ნაპერწკლები გაეჩინათ ცეცხლის დასანთებად; რატომ მიიჩნიეს ქვის ეს სამი ნატეხი, ხოლო ცეცხლის ანთების რიტუალი მხოლოდ ამ და არა სხვა დღესასწაულების შემთხვევაში ესოდენ მნიშვნელოვან ძღვენად? თუმც კი ცეცხლი მეტადრე სულის და, ამდენად, სულთმოფენობის სახეა, იმ საფლავთან, სადაც უფალი დაიკრძალა, დაკავშირებული ასეთი რიტუალის მნიშვნელობა გულისხმობს ახალ, უხრწნელ, გამარჯვებულ სიცოცხლეს... რომელიც ქრისტეს აღგომით გამოვიდა იმ სამარხიდან და გავრცელდა მთელ ქვეყნიერებაზე მოციქულთა ქადაგებით და პირველ ქრისტიანულ საკრებულოთა ცხოვრებით. დღეს, სამწუხაროდ, პირველ რიგში, მართლმადიდებლურ აღგომაზე, ყველაზე მნიშვნელოვნად ჩანს ცეცხლის სიმბოლო, როგორც ასეთი, ვიდრე უფლის აღგომის სინამდვილე; და ასე, საუბარია 'წმინდა ცეცხლზე', რომელიც არ წვაგს, რომელიც თავისით და მხოლოდ მართლმადიდებლურ აღგომაზე ინთება; ბევრი, როცა მას მიიჩნევს ნამდვილ 'სასწაულად', არ ეძებს ახსნა-განმარტებებს მაშინ, როდესაც, იმავდროულად, უარს არ ამბობს 'მეცნიერულ' განმარტებებზე; სხვები მასში ხედავენ უფლის პასექის აღნიშვნის მნიშვნელოვან რიტუალს და კმაყოფილდებიან მისი ღრმა მნიშვნელობით; შესაძლოა იმან, რაც ფლორენციაში ხდება, მეტი სინათლე შეიტანოს... რომ ფანატიზმში ან სასაცილო მდგომარეობაში არ აღმოვჩნდეთ.

ამჟამინდელი ცერემონია არაა ძალზე დაშორებული ძველისგან და საკმაოდ პირნათლად ბაძაგს თავდაპირ-

ველ ფორმებს. დიდი შაბათის საღამოს, ფლორენციის რესპუბლიკის პროცესია, რომელსაც წინ მიუძღვის ქალაქის დროშა, მიემართება წმიდა მოციქულთა ეკლესიისკენ (სადაც 1785 წლიდან, სან ბიაჯოს სამრევლოს განადგურების შემდეგ, დაცულია რელიკვიები), აյ მას ხვდება ვიკარიუსი ეპისკოპოსი, რომელიც ხანმოკლე მსახურების შემდეგ იღებს სამი ქვის წმინდა კოლოფს და პროცესიასთან ერთად მიდის სანტა მარია დელ ფიორეს საკათედრო ტაძრის კარიბჭესთან. იქ მთავარეპისკოპოსი ემზადება, რომ შეასრულოს ცეცხლის ანთების ცერემონიალი წმინდა ქვებით, მაღალ ადგილას, მთავარი კარის წინ და, მიძღვნილი სანთლების ანთებით ხანმოკლე ლიტურგიული მსახურების შემდეგ, ნაკურთხი ცეცხლი შეაქვთ საკათედრო ტაძარში და მთელ ღამეს ათენებენ ლოკვაში.

აღდგომის კვირადღის დილით საკათედრო ტაძრის წინ სრულდება ყველა სადღესასწაულო რიტუალი: „**დიდი ოთხთვალა**“ (მის ისტორიაზე ქვემოთა საუბარი), რომელიც პრატყა ა პრატოს საცავიდან გამოდის და რომელსაც გვირგვინებით შემკული თეთრი ხარების ორი წყვილი ზიდავს, საკათედრო ტაძრის წინ მიდის, თითქმის ფლორენციის რესპუბლიკის ისტორიულ პროცესიასთან ერთად, რომელსაც წინ მიუძღვის დროშა და პაცების ოჯახის ბაირალი, მუსიკოსები და მედროშები და მას მოჰყვებიან უმნიშვნელოვანესი სამოქალაქო ხელისუფალნი. ამ დროს, ბატქისტერიულმი მთავარეპისკოპოსი აღავლენს მესამე უამის ლიტურგიას, ლოცვებს ქრისტეს სიკვდილის მოსახსენებლად, ხოლო დასასრულს გამოდის საკათედრო ტაძრის კარიბჭის წინა მხარეს, აკურთხებს ხალხს და ოთხთვალას, ვიდრე ტაძარში დაბრუნდებოდეს აღდგომის საზეიმო ღვთისმსახურების აღსასრულებლად.

სააღდგომო წირვის დროს, *Gloria in Excelsis Deo-*ს გალობის მოენტში, მთავარეპისკოპოსი წმინდა ცეცხლს ანთებს „**პატარა მტრედის**“ პატრუქზე (მის ისტორიაზე ქვემოთა საუბარი), რომელიც, მაშალის ბიძგით, მიდის „**დიდ ოთხთვალასთან**“, იწვევს ტკაცუნებისა და შუშეუნების აფეთქებას, რომელთა შედეგადაც წარმოიქმნება ელვათა და აფეთქებათა ოცნებითანი კარუსელი, რასაც თან ახლავს ზარების ხმა. „**პატარა მტრედი**“ ახლა უნდა დაუბრუნდეს საკურთხეველს. თუ ეს დაბრუნება სრულყოფილი იქნება, მაშინ შეიძლება იფიქრონ, რომ კარგი ნიშანია მომავლისთვის, როგორც გლეხებს ჰქონდათ კარგი მოსავლის იმედი. მაგრამ თუ „**პატარა მტრედის**“ ეს მოგზაურობა მანამ შეწყდება, ვიდრე მიზანს მიაღწევდეს, ეს იქნება უარყოფითი ნიშანი. მატიანესთვის გავიხსენოთ, რომ 1966 წელს „**პატარა მტრედმა**“ ვერ მიაღწია საკურთხეველს და, როგორც ვიცით, წყალდიდობის ტრაგიკულ მოვლენას ჰქონდა ადგილი. უბრალო დამთხვევაა?

„**დიდი ოთხთვალას**“ ტრადიცია დაიბადა მეცამეტე საუკუნეში, როდესაც პაცების დიდგვაროვანმა ოჯახმა, თავისი წინაპრების ხსოვნის უკვდავსაყოფად, ააშენებინა მდიდრულად მორთული მოძრავი ითხოვალა,

რომელსაც ყოველ წელს, დიდ შაბათს, ქალაქში დაპქონდა წმინდა ქვებით ანთებული ცეცხლი, რაც შესაძლებლობას აძლევდა მოქალაქეებს, რომლებიც მონაწილეობას ვერ იღებდნენ საკათედრო ტაძარში გამართულ ცერემონიაში, რომ მისი გავლისას მიერბინათ და ანთოთ კელაპტრები და სანთლები, რომლებსაც, თავის მხრივ, გამოიყენებდნენ იმისათვის, რომ ცეცხლი და ანთოთ შინ, საკუთარ ბუხარში, რომელიც სულ ანთებული უნდა ყოფილიყო მთელი აღდგომის განმავლობაში.

პაცების მიერ ამ ღონისძიების ორგანიზება ყოველ წელს მეორდებოდა მომდევნო საუკუნეებში, მაგრამ შეწყდა 1478 წელს, მედიჩების წინააღმდევ შეთქმულების შემდეგ. კალიმალას საამქროს კონსულებმა პაცები ჩანაცვლეს დაახლოებით თექვსმეტი წლის განმავლობაში, რის შემდეგაც, მედიჩების გაძევებისა და სავონაროლას მოსვლის წყალობით, დიდგვაროვანმა ფლორენციულმა ოჯახმა განაახლა ძველი ჩვეულების უშუალო ორგანიზება. მედიჩები 1512 წელს დაბრუნდნენ პიერ სოდერინის დამხობის შემდეგ, თუმცა პაცები, რომელთაც ამასობაში დაიპრუნეს ღირსება მოქალაქეთა თვალში, განაგრძობდნენ დღესასწაულის აღნიშვნას და 1515 წელს, შესაძლოა, მედიჩების ოჯახის რჩევით, შეცვალეს ზოგიერთი ცერემონიული აქტი, განსაკუთრებით თოხთვალას გამოყენება, რომელიც, მოძრავის ნაცვლად, მდგომარე გახდა ბატქისტერიუმის წინ, იმ მიზნით, რომ სიმბოლურად და იდეალურად გაენარილებინათ თოხთვალას წმინდა ცეცხლი, ტკაცუნებისა და შუშეუნების აფეთქებით ყველა მოქალაქისთვის, სადაც არ უნდა ყოფილიყვნენ, საკათედრო ტაძრის ყველაზე შორეულ წერტილებშიც კი.

ხანძრებისა და სხვადასხვა ინცინდენტის მიზეზით, წარმოდგენებისათვის გამოყენებული ოთხთვალა ხშირად უნდა გამოცვლილიყო, ასე ააშენებინეს მეჩვიდმეტე საუკუნეში პაცებმა „**ტრიუმფალური ოთხთვალა**“, სამი ტრიასით, უკიდურესად სოლიდური და გრანდიოზული, გამოსაყენებლად უფრო შესაფერისი, რისთვისაც უნდა შექმნილიყო. ასე რომ, საუბარია იგივე „**ოთხთვალაზე**“, მარჯვედ რესტავრირებულზე, რომელიც დღესაც გვაოცებს აღდგომის დღეს. სააღდგომო რიტუალის ორგანიზება პაცებმა შეინარჩუნეს 1859 წლამდე, როდესაც ოჯახის ძირითადი შტო გაქრა. იმ დროიდან მოყოლებული, მანიფესტაციის ვალდებულება და პატივი საბოლოოდ აიღო ფლორენციის კომუნამ.

„**ოთხთვალას**“, - სიმაღლით 11, 60 მეტრი, სიგრძით 3,40 მეტრი, წონით 40 ცენტინერი, - გვერდებზე მიმაგრებული აქვს ფლორენციული ისტორიული კვარტლის ოთხი აღამი, ხოლო ყველა მხარეზე - ასაფეთქებელი ტვირთისშემცველი სტრუქტურა. ოთხთვალიდან გამოდის ბაგირი, მიწიდან 7 მეტრ სიმაღლეზე გაჭიმული, რომელიც საკათედრო ტაძრის მთლიან ცენტრალურ ნავს კვეთს და ხის სვეტამდე აღწევს გუნდის ცენტრში, სადაც ჰქიდია „**პატარა მტრედი**“, თაბაშირისა და პატივ-მაშეს ნაზავის ბუტაფორია ქათქათა მტრედის ფორმისა, ნისკარტში ზეთისხილის რტოთი.

„მიხევთ-მოხევთ“... იქნებ ნინგირის კბა?!

დღევანდელი ადამიანის ცხოვრებაში ერთგვარ გამოწვევად ისახება „მისვლა-მოსვლა“, რაც, (განსაკუთრებით ქართულ კულტურაში), ვიწრო გაგებით, შეიძლება მივიჩნიოთ სტუმარ-მასპინძლობის ამსახველ ტერმინად. თუმცა, თუ დავფიქრდებით მის ეგზისტენციალურ მხარეზე, იგი გაცილებით ფართო და ღრმაა. მოძრაობის ალმნიშვნელი ეს ორი ზმნა მიანიშნებს გახსნილ, ჰუმანურ ურთიერთობაზე, რომელიც არა ცალმხრივი, არამედ ორმხრივია. იგი სცდება სამყაროს ყოველგვარ გაყიდვას, გათიშულობას, ცალმხრივობას, ჩაკეტილობას, ინდიფერენტიზმს და ყოველივე იმას, რაც უბიძგებს არასრულყოფილებისა და გათიშულობისაკენ, რაც ღვთის მცნების საპირისპირო და არაჟუმანურია.

მისვლა-მოსვლა ალნიშნავს სიცოცხლეს, მოქმედებისა და კავშირის სრულყოფას, რაც აღმატებული ფასეულობისაკენ სწრაფვაა. ამ ტერმინში წარმოდგენილია ურთიერთკავშრი, რომელიც ემყარება პირთა ურთიერთობას შემდეგი სახით: შენ - მე; მე - შენ; უფრო ღრმად კი - მე (ერთი მხარე) - მე (მეორე მხარე), კავშირი, რომელიც წარმოშობს „შენ“-ს, სადაც ადგილი აქვს არა ეგოიზმს, არამედ მიძღვნასუსასყიდლობას. ღვთისაგან მოწოდებული ეს ფორმა, რაც თვით მისმა ძეგ - იესო ქრისტემ თავისი მინიერი ცხოვრებისას სრულებით განახორციელა და თავად გვიჩვენა მისაბაძი მაგალითი, ქრისტიანული რწმენისა და ცხოვრების ქვაჯუთხედია, ასახული და გადმოცემული სიყვარულის ორ მცნებაში.

სწორედ ეს გახლავთ მარილი და ნათელი წუთისოფლისა, რაც მკაფიო და ხილული უნდა იყოს ადამიანთა შორის ურთიერთობებში. ეს იქცევა იმ მოწოდების განხორციელებად, რაც კაცობრიობის ყოფიერების არსია და, ამავდროულად, ისწრაფვის ტრანსცენდენტურისაკენ - ღვთაებრივი სრულყოფილებისაკენ - რაც სცილდება ამ სამყაროს საზღვრებსა და მის მენტალობას. რასაკვირველია, ეს იმ სინმიდის გზად გვესახება, რომლისკენაც ღვთის განხორციელებულმა მარადიულმა სიტყვამ მოგვიწიდა და რომელიც ჩვენი კათოლიკური სამოციქულო ადმინისტრატურის მიმდინარე პასტორალური წლის მაქსიმად მიჩნევა: „წმიდანნი საქართველოში...“

დღევანდელი სამყარო და განსაკუთრებით კი ჩვენი ქვეყანა სწორედ ამ ტერმინის (მისვლა-მოსვლა) საწინააღმდეგოდ მიექანება, რაც ინვენს სულ უფრო და უფრო ადამიანის დეპუმანიზაციას, საკუთარი ინტერესების წინ წამოწევას და „შენ“-ის იზოლირებასა და გათიშულობას. ამის კონკრეტული მაგალითები მრავლადაა, როცა ოჯახი კარგავს ნათესაურ კავშირებს, საზოგადოება კლანებად ყალიბდება, მინვევა-მიპატიურება ცალმხრივია, ხშირად გაიგონება: „მოდი“, მაგრამ „მოგალ“ იშვიათია. რაღა შორს წავიდეთ და თავად სახარებაში ნათლად ჩანს იესოს მისვლა-მოსვლა და არა მიმოსვლა. იგი თავად ეპატიურება, მოუწოდებს გაყიდვას, მაგრამ, ამავდროულად, თავადვე მიდის ადამიანებთან ოჯახსა თუ საზოგადო დაწესებულებებში.

დღევანდელობაში ეს ერთგვარი გამოწვევა ხდება სოციალურ თუ რელიგიურ სფეროში. კონკრეტულად ჩვენთვის, რომელიც ამ დიდმარხვის ჟამში ვიმყოფებით, ვმედიტირებთ, ვიღებთ გადაწყვეტილებებს და უცდილობთ ვიმოქმედოთ, რათა გავიზარდით სინმიდესა და სიყვარულში, პიროვნულად თუ ეკლესიურ განზომილებაში, სწორედ რომ ეს ხდება წინ გადაღვმული ნაბიჯი რწმენისა და დამოწმებისა, რათა ვაშენოთ ცათა სასუფეველი, რომელიც იესო ქრისტემ მოგვმადლა.

P. S. პატივცემულო მეითხველო! მსურს მოგახსენოთ, რომ ჩემი სტატია ადრეული (კორონავირუსის პანდემიამდე) მედიტაციის ნაყიფია და არ მიესადაგება დღევანდელ მდგომარეობას, თუმცა უნდა გითხრათ, რომ სწორედ ამ მძიმე ჟამში გვიწევს მრავალ სერიოზულ საკითხზე ფიქრი და მსჯელობა. ამიტომ, მაინც ვთვლი, რომ ამ პერიოდშიც ვსაჭიროებთ ამ საკითხზე დაფიქრებას, ხოლო რაც შეეხება მის განხორციელებას, შეგვიძლია გადავდოთ ხელსაყრელი პერიოდისათვის. მადლობა!

მააა პააა პომოშვილი

სინოდის შეხხებრიალ

1. ადამიანი - შემოქმედის ხატი „და თქვა ღმერთია: „შევქმნათ ადამიანი ჩვენს ხატად და ჩვენს მსგავსად“ (დაბ. 1, 26). ეკლესია ასწავლის, რომ ჩვენი პირველი მშობლები - ადამი და ევა დადგენილი იყვნენ „თავდაპირველი სინმიდისა და სიმართლის“ მდგომარეობაში. თავდაპირველი სინმიდის მადლი იყო „საღვა-თო ცხოვრებასთან თანაზი-არობა“ (LG 2; კეკ 375). ეშ-მაკის ცდუნებით ადამიანმა ინება „ღმერთსავით“ გამხ-დარიყო (შდრ. დაბ. 3, 5), მაგრამ „უღმერთოდ, ღვთის წინ თავისი თავის დაყენებით და ღვთის წინააღმდეგ“ (შდრ. კეკ, 398). „წერილი გვიჩვენებს ამ პირველი ურ-ჩობის დრამატულ შედეგებს. ადამი და ევა მყისვე კარ-გავენ თავდაპირველი სინმი-დის მადლს (შდრ. რომ. 3, 23). ეშმინათ იმ ღმერთისა (შდრ. დაბ. 3, 9-10), რომელზედაც ყალბი წარმოდგენა შეიქმნეს“ (შდრ. დაბ. 3, 5), (კეკ 399).

„ცოდვის მიზეზით ქმნილება „ემორჩილება ამაოებას“ (რომ. 8, 20) და ადამიანი, თავისი ურ-ჩობის გამო (შდრ. დაბ. 2, 17) დაუბრუნდება მტვერს, იმ მტვერს, რომლისგანაც იგი შეიქმნა (შდრ. დაბ. 3, 19). სიკვდილი შემოდის კაცობრიობის ისტორიაში (შდრ. რომ. 5, 12) (შდრ. კეკ 400).

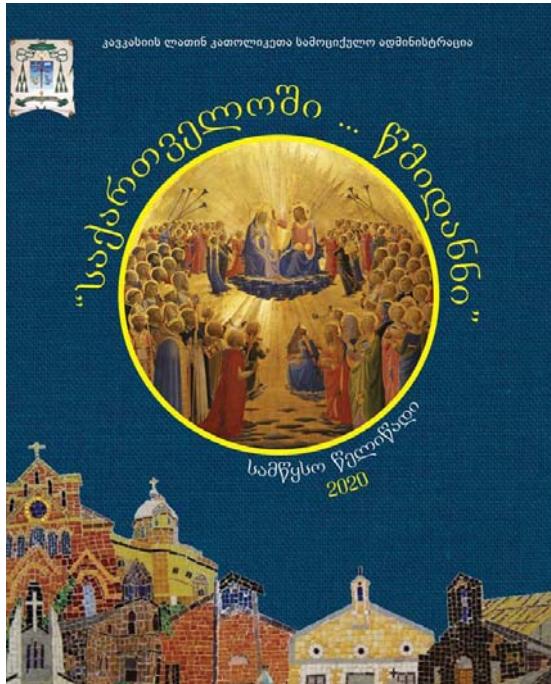
2. ხსნის ისტორიის დასაწყისი „ღმერთი, მიუხედავად პირველქმნილი ცოდვისა, ხელახ-ლა გვიზვდის მეგობრობის ხელს, პირველ რიგში, აბრაამთან დადებული კავშირით, ისრაელის მიერ განვლილი გზით, იმ ერის მიერ, რომელიც მან ამოირჩია არა მინიერი ძალმოსილების საზომით, არამედ ოდენ სიყვარულით. ის-

რაელის ერის ისტორიაში შეგვი-ძლია თვალი გავადევნოთ გრძე-ლი გზის ეტაპებს, რომელშიც ღმერთი გვეცნობა, გვეცხადება, შემოდის ისტორიაში სიტყვითა და ქმედებით. ამ საქმეში იგი იყ-ენებს შუამავლებს, მოსეს, წი-ნასწარმეტყველებს, მსაჯულებს,

დროინდელ გულისთქმებს, არამედ თვითონაც იყავით წმიდები ყოველ საქციელში, როგორც წმიდაა იგი, ვინც თქვენ მოგიწოდათ. რადგან წერია: „იყავით წმიდები, რადგან წმიდა ვარ მე“ (1პეტრ. 1, 14-16).

სინმიდისაკენ მოხმობილია ყველა, თითოეულს ღმერთი უძ-ღვნის განსაკუთრებულ ნიჭს და თითოეულს აქვს „საკუ-თარი გზა“, სასუფევლისაკენ მიმავალი „თავისი სავალი ბი-ლიკი“: არა განკერძობული, ან სხვათა გარეშე, მაგრამ სა-კუთარი სხეულის, ისტორიის, სამყაროსა და ეკლესიაში ადგ-ილმდებარეობის, სინდისის მიხედვით. „საერონი მონაწ-ილეობენ ქრისტეს სამღვდე-ლო მსახურებაში: სულ უფრო გაერთიანებული მასთან, ავრცელებენ ნათლისლებისა და მირონცხების მადლს პირა-დი, საოჯახო, საზოგადოებრი-ვი და საეკლესიო ცხოვრების ყველა განზომილებაში, რითაც ყოველი მორწმუნისადმი მიმარ-თულ სინმიდისადმი მოწოდებას აღასრულებენ“ (კეკ 941).

3. სინმიდის საიდუმლო სინმიდეს უნდა ეძებდე ყოველ-დღიურ ცხოვრებაში. წმიდანნი, — ამბობდნენ მეუდაბნოე მამანი, — ისინი როდი არიან, ვინც სას-ნაულებს ახდენენ, ან მკვდრებს აცოცხლებენ, არამედ ისინი, ვინც აღიარებენ, რომ ცოდვილი არი-ან, შესთხოვენ ღმერთს გულმონყ-ალებას და ცდილობენ, იცხოვრონ ქმედითი სიყვარულით. ამბად შემოგვრჩა, რომ „ერთ დღეს დიდ-მა წმიდა ანტონ მეუდაბნოე ღვ-თაებრივი შთაგონებით შეიტყო, რომ ეგვიპტის ალექსანდრიის მდიდარ ქალაქში, მრავალ ცოდ-ვილს შორის ცხოვრობდა ერთი მდაბალი მენალე, რომელიც მას

ମାତ୍ରା ପାଇଁ କାହାରେ
କାହାରେ କାହାରେ

ରା ମୁଖ୍ୟ 1321 ଫେବ୍ରୁଆରୀ 9
ଅପ୍ରିଲ୍ ୧୯୦୩?

XIV საუკუნის დასაწყისში, ქალაქ თავრიზში (სპარსეთის მონღოლური ილხანატის დედაქალაქი) მცირე ძმებს, ფრანცისკელებს და მქადაგებელებს, ძომინიკელებს ორი მონასტერი ჰქონდათ; აღმოსავლეთში მივლინებულმა ბერებმა კულტურულ-ლინგვისტური განათლება მიიღეს, რაც საჭირო იყო მათი მისიონერული მოღვაწეობისათვის. სწორედ აქედან, თავრიზიდან, 1320 წლის დეკემბერს, ოთხი ფრანცისკელი ბერი - ტომაზო ტოლენტინოელი, იაკოპო პადუელი, პიეტრო სიენელი და დემეტრე ტფილელი - საცხოვრებლად გადავიდნენ მონღოლთა იმპერიის დედაქალაქ ხანბალიკში, სადაც ასევე იმყოფებოდა მათი ძმა, არქიეპისკოპოსი ჯოვანი მონტეკორვინოელი (1247, მონტეკორვინო როველა, — 1328, პეკინი). მათთან ერთად მოგზაურობდა აგრეთვე დომინიკელი ჯორდანო სევერაკი (დაახლ. 1280-1330). ხუთივე მათგანი ჰორმუზიდან (დღევანდელი ბანდარ-აბასი) გაემართა ქვილონში/კოლამში, კერალას რეგიონისკენ, სადაც ჩინეთში გემით უნდა გადასულიყვნენ. თუმცა, გაუგებარ მიზეზთა გამო, მათი გემი თანაში, სელსეტეს კუნძულზე (დღევანდელი თანა, მუმბაის რეგიონი, ბომბეი 1995 წლამდე) გარეჩდა, ეს ქა-

04/2020

1321 ජෞන 9 පරිපාලන - 2021 ජෞන 9 පරිපාලන

700 සොලි ජාතා දායාත්මක ඡ්‍යෙවුණුව පාරිභාෂාලික පිළිගැනීම

ლაქი სამი წლით ადრე დელის სულთანმა დაიპყრო. აქ ისინი გაჩერდნენ ერთ ნესტორელ ოჯახში, ჩინეთისაკენ მიმავალი გემის მოლოდინში, და ვიდრე ჯორდანო არ იყო მათთან, რადგან სოპარას ნესტორელთა საკრებულოში იმყოფებოდა, მასპინძელმა ქალმა, ქმართან უთანხმოების გამო, მოწმეებად მუჰამედის გზა დაღუპვის გზა იყო, ამ პასუხმა კი განსაზღვრა მისი და მის მეგზურთა სასიკვდილო განაჩენი. იაკოპო, რომელიც ყველაზე ახალგაზრდა იყო, ორგზის აწამეს ცეცხლით, რასაც ორივეჯერ უვნებელი გადაურჩა; შემდეგ ტომაზოსა და დემეტრესთან ერთად აღესრულა მახვილით,

მოუხმო მათ მუსლიმი სასული-
ერო მსაჯულის, ყადის წინაშე.
მან ჯერ ინება, შეჰკითხვოდა
ბერებს ქრისტიანული რწმენის
ჭეშმარიტების შესახებ, შემდეგ
გამოსახვევად ჰკითხა, თუ რას
ფიქრობდნენ ისინი მუჟამედზე.
ყველას სახელით პასუხი გასცა
ტომაზომ და განაცხადა, რომ

9 აპრილს, კალვაში, ზღვის ვიწრო ყურის მიღმა. პიეტრო, რომელიც სახლში იყო მათი ნივთების დარაჯად, მოკლეს ორი დღის შემდეგ იმ ადგილზე, სადაც, ტრადიციის თანახმად, 1582 წელს პორტუგალიელმა ფრანცისკელებმა დააარსეს წმ. ანტონ პადუელის ეკლესია,

დღევანდელი თანას წმიდა იო-
ანე ნათლისმცემლის ტაძარი.
რამდენიმე დღის შემდეგ თანა-
ში დაბრუნებულმა ჯორდანომ
დამარხა ტომაზოს, იაკოპოსა
და დემეტრეს ცხედრები. პიეტ-
როს ცხედარი კი დაიკარგა.

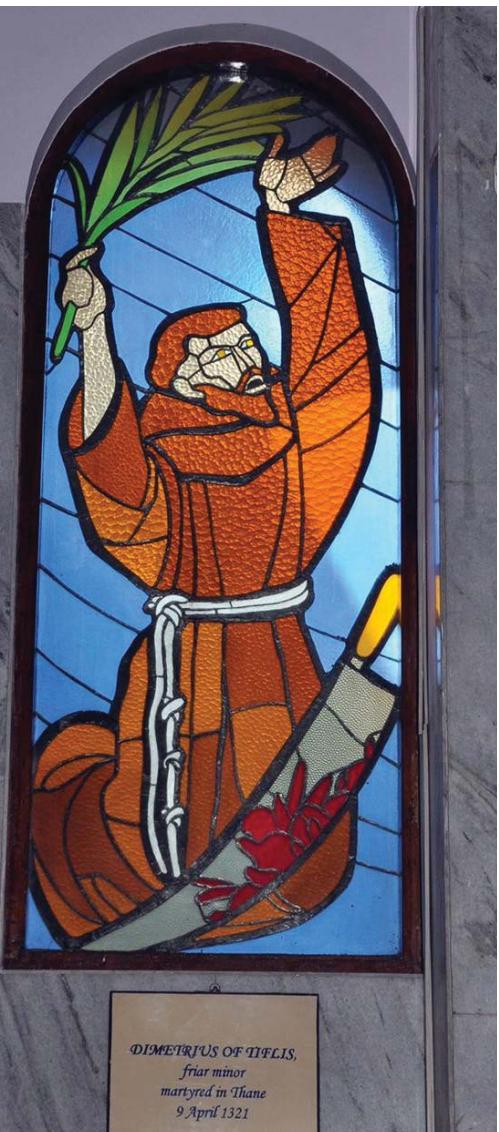
თხის მონაშის მარტვილობის ამბავი

მონამეობის ამბავმა ჩააღნია
სოლთანიერა (ილხანატის ახალ
დედაქალაქში, სადაც 1318
წლიდან იყო მთავარეპისკოპო-
სის კათედრა) და თავრიზში,
იქიდან კი დასავლეთში, ჯორ-
დანოს წერილის წყალობით,
რომელსაც ამდიდრებდა თვით-
მხილველი იაკობინო გენუელის
მოწმობა, — სწორედ მან ჩაი-
ტანა ეს წერილი. სოლთანიეს

დომინიკელთა მონასტერში
ჯორდანომ ჩამოაბრძანა ერთი
რელიკვია (ერთ-ერთი წამე-
ბულის ყბის ძვალი). სწორედ
ამ ორ მნიშვნელოვან სამის-
იონერო ცენტრში ჩამოყალიბდა
მონამეობის შესახებ პირველი
მონათხრობი, რომელიც შემ-
დგომ შეერწყა „Chronica XXIV
generalium Ordinis minorum“-
ს, იმავე შინაარსის უფრო
მნიშვნელოვან მონათხრობს,
რომელსაც ვხვდებით ფრა
ოდორიკო პორდენონელის რე-
ლაციონში. მან ეს ამბავი, აზიაში
მოგზაურობიდან დაბრუნების
შემდეგ, ჩამნერს სიკვდილამდე
რამდენიმე თვით ადრე (1331წ.
14 იანვარი) უკარნახა. ეს იყო
გვიანდელი შუა საუკუნეე-
ბის არა მხოლოდ ყველაზე
გავრცელებული ფრანცისკელ-
თა ტექსტი, არამედ ყველაზე
პოპულარული სამოგზაურო
წიგნი მარკო პოლოს „მილიო-
ნის“ შემდეგ. Relatio-s დასკვნით
ნაწილში (თავი 38) ბერი ოდორ-
იკო აცხადებს, რომ ის, რაც
მან დაწერა, ღვთისმოსავ ადა-
მიანთა მიერ იყო მონათხრობი,
ან საკუთარი თვალით ნანახი;
აცხადებს იმასაც, რომ გამო-
ტოვა ყველაფერი, რაც შეიძლე-
ბა სარწმუნო არ ყოფილიყო და
რისი თვითმხილველიც არ იყო
მთხრობელი. პირველი საუკუ-
ნის ქრისტიანული ძეგლების
მსგავსად, ბერი ოდორიკოს
მონათხრობში თანას მარტვი-
ლობის შესახებ აღნიშნულია ის-
ტორიული ეპიზოდები: მოგზაუ-
რობა, თანაში ჩასვლა, ყადთან
კამათი, ორგზის წამება ცეცხ-
ლით, რომელსაც იაკოპო პადუ-
ელი უგნებელი გადაურჩა. შემ-
დეგ მოწამეობა და სასწაულები,
რაც მარტვილობას მოჰყვა, ღვ-
თაებრივი სასჯელი, მეზღვაუ-
რებმა რომ იწვნიეს, რომელმაც
ისინი მათივე ნების წინააღმდეგ
მიიყვანა სალსეტეს კუნძულზე

და სასჯელი, რასაც დელის იმ-
პერატორი მოუვლენს მელიქსა
და მის ოჯახს.

ამ რელაციონში, მოწამეობის
აღნერის გარდა, დიდად მნიშ-
ვნელოვანია ოდორიკოს როლი,
რომელმაც თანაში გავლისას
ამოილო ტომაზოს, იაკოპოსა
და დემეტრეს ცხედრები და
გადაასვენა ძაიტუნში, ჩინეთ-
ში, სადაც დაკრძალეს ფრან-
ცისკელთა მონასტერში. ოდორ-
იკოს მონათხრობი იქცა არა
მხოლოდ ყველაზე მოთხოვნად
ფრანცისკელთა ტექსტად გვიან
შუა საუკუნეებში, არამედ იმ
დროის ყველაზე პოპულარულ
მოგზაურობათა წიგნად და
განმსაზღვრელი როლი ითამაშა
თანას წამებულთა სახელების
გავრცელებასა და სპონტანური
კულტის წარმოშობაში, რაც
გამოიხატა, პირველ რიგში,
ფრანცისკელთა მარტიოლო-
გიუმის ამ სანიმუშო ეპიზოდის
წარმოდგენაში მნიშვნელოვან
მხატვრულ ციკლებში, მრავალ
ეკლესიასა და მონასტერში მე-
14 საუკუნის განმავლობაში.
მოწამეობის შემდეგ, მალევე,
ფრანცისკელმა ბერებმა პა-
პისაგან ტომაზოსა და მის
თანამოქმეთა კანონზაცია
მოითხოვეს. მაგრამ ვერც პაპ-
მა იოანე XXII-მ და ვერც მისმა
მემკვიდრეებმა ეს თხოვნა ვერ
შეასრულეს, რაც სხვადასხ-
ვაგვარად შეიძლება აიხსნას:
ზოგიერთი მოითხოვდა დროს
ფიქრისთვის (პროცესი საბ-
ოლოოდ შეწყდა პაპის სიკვდი-
ლის გამო) სხვა რელიგიური
ორდენების ანალოგიური თხოვ-
ნის გათვალისწინებით; სხვები
გადადებას ურჩევდნენ, რადგან
იმხანად ორდენი სიღატაკე-
ში იყო ჩავარდნილი. თუმცა
ოთხი წამებულის სპონტანური
კულტი დაიბადა და მაშინვე
გამყარდა ჩინეთში, ძაიტუნსა
და სპარსეთში და აღმოსავ-

ლეთში გასტანა მანამ, ვიდრე მთელმა რიგმა ისტორიულმა გარემოებებმა (რელიგიური ტოლერანციობის დასასრული, რაც ახასიათებდა ჩინეთში მონ-გოლთა დინასტიას და მინგთა მოსვლას ძალაუფლებაში, რომ-ლებიც არატოლერანტულები და ქსენოფონბები იყვნენ; დასავ-ლეთის ეკლესიაში არსებული ხანგრძლივი სქიზმა; 1348 წლის შავი ჭირის დიდი ეპიდემია) XIX საუკუნის მიწურულს არ გამოი-ნვია სამისიონერო ქსელის მოსპობა და ამ კათოლიკურ საკრებულოთა ჯერ იზოლა-ცია და შემდგომ — გაქრობა. ანუ იმის ნგრევა, რაც ფრან-ცისკელებმა და დომინიკელებმა დაამკვიდრეს XIII საუკუნეში. დასავლეთში კი ფრანცისკელ-ებმა ცოცხლად შემონახეს თავიანთ თანამოძმეთა ხსოვნა, თუმცა მათი კანონიზების შეს-ახებ პაპ იოანე ოცდამეორი-სათვის წარდგენილ თხოვნას შედეგი არ მოჰყოლია.

სპონტანური კულტი და მონამეთა ხსოვნა იტალიაში

მომდევნო საუკუნეებში, იტ-ალიაში, სამივე მონამის მშობ-ლიურ ქალაქში ცოცხლად იყო შემონახული მათი ხსოვ-ნა. ტომაზო ტოლენტინოელი ერთადერთია, რომლის ისტო-რია შეგვიძლია დავადგინოთ მისივე მიწიერი ცხოვრების მთავარი მომენტების საფუძ-ველზე. ტოლენტინოში ტომ-აზოს რელიკვიამ, რომელიც ჩინეთიდან უნდა ჩამოესვენე-ბინათ მე-14 საუკუნის მიწურუ-ლისათვის, ხელი შეუწყო მისი კულტის გაჩენას, რომელიც საბოლოოდ დამტკიცდა 1894 წელს ამ წარმებულის ნეტარად გამოცხადებით. რაც შეეხება დანარჩენ თრს, მათივე თანამე-მამულების თავდაუზოგავი კვლევების მიუხედავად, მათ შესახებ არაფერია ცნობილი,

გარდა მათი სიკვდილის ფაქტი-სა. არაერთმა იკონოგრაფიულ-მა მოწმეობამ შემოგვინახა მო-გონება იკოპო პადუელზე; მათ შორის, ერთ-ერთი უკანასკნე-ლია 1904 წელს გამოცემული კრებული „ვენეციის პროვინცი-ის ფრანცისკელი პროტომარ-ტირი“, რომელიც პადუას ეპის-

კოპოსს წარუდგინეს და თან წმიდა საყდრისგან ითხოვდნენ ამ კულტის აღიარებასა და დამტკიცებას, „რადგან უკვე დიდი ხნის უკვდავყოფილია“. მაგრამ სურვილი სურვილად დარჩა და არც მისი ნეტარად შერაცხვის პროცესი დაწყე-ბულა; იგივე ხვედრი გაიზიარა,

სამწუხაროდ, პიეტრო სიენელმა; მის უმნიშვნელოვანეს როლზე მისსავე მშბლიურ ქალაქ ამბროჯიოში ლორენციეტის ფრესკები მოწმობენ, ერთ-ერთი ასეთი ფრესკა შესრულებულია ანიოლო გადის მიერ ფლორენციაში, 1380 წელს, სანტა კრო-ჩეს ფრანცისკელთა ტაძარში.

დემეტრე ტფილელის კულტი და ხსოვნა

მოდით, ისევ ჩვენს გმირს დავუბრუნდეთ; სრულიად განსხვავებული ბედი ხვდა წილად ძმა დემეტრეს, მეოთხე მარტივილს. ცნობილია, რომ იგი ფრანცისკელი ერისკაცი, წარმოშობით ტფილისელი ქართველი იყო. ისტორიული წყაროები მოგვითხრობენ, რომ იგი კარგად ფლობდა აღმოსავლურ ენებს. შესაძლებელია, რომ მან სასულიერო გზა აირჩია 1233 წლიდან ტფილისში მყოფი ფრანცისკელი მისიონერების წყალობით, შემდგომ კი ტაბრიზში გადავიდა, რათა ესწავლებინა მონასტერში, სადაც, როგორც უკვე აღვნიშნეთ, ევროპიდან წარმოსული ბერები საგანმანათლებლო საქმიანობას ეწეოდნენ, ისინი ლინგვისტურ-

კულტურულ კურსებს გადიოდნენ აღმოსავლეთში მისიონერული საქმეების განხორციელების მიზნით. მიქელ თამარაშვილი მჭიდროდ აკავშირებს დემეტრეს სიკვდილს პაპ იოანე ოცდამესამის გადაწყვეტილებასთან, რათა ცნობილი სამოციქულო ტახტი სმირნიდან, - რომელიც მაშინ მონგოლური საფრთხის წინაშე იდგა, - ტფილისში გადაეტანათ და ასე დაეარსებინათ ტფილისის ეპარქია (1330 წლის 6 თებერვალი, ბულით „*Rex regum Altissimus*“), რაც მეტ-ნაკლებად ადასტურებს იმ ფაქტის სწრაფად გავრცელებას, რასაც ადგილი ჰქონდა ინდოეთის თანაში; ამბავმა ავინიონამდეც მიაღწია, სადაც მაშინ პაპი იმყოფებოდა (ალბათ ჯორდანო სევერაკელის დახმარებით, რომელიც 1328 წელს დაუბრუნდა ევროპას და ავინიონსაც ეწვია, სადაც თავად პაპს შეხვდა), ხოლო მოგვიანებით ფაქტი მთელ ევროპაში გახმაურდა (შდრ. *L'Eglise de'orgienne, des origines jusqu'à nos jours, Socie'te' typographico-e'ditrice*, რომი 1910, გვ. 440, ამოღებულია ივან მარტი-

ნის (IVAN MARTINI) „*Breve storia della Chiesa cattolica latina in Georgia*“, გამომცემლობა Camiliane, თბილისი 2010, გვ. 24). ფრა ბენედეტო მაძარა თავის „Leggionario Francescano“-ში წერს: „ფრა ჯორდანომ ჩამოიტანა სოლთანიერი და დაპრძანა მქადაგებელ ძმათა მონასტერში, სხვათა შორის, ერთი ყბის ძვლის ფრაგმენტი, რომელიც ეკუთვნოდა ერთ-ერთს ოთხ წამებულთაგანს, თუმცა არ უწყოდა რომელს, მისი საშუალებით უფალი სასწაულებს ახდენდა და ერთმა ღვთისმოსავმა ქალმა ილოცა გულში უფლის მიმართ, რათა გაეგო, თუ ვისი იყო. იმ ღამით მას გამოეცხადა სრულად ნათლით მოსილი ერთი ფრანცისკელი ბერი და აუწყა, რომ ის ნეტარ დემეტრეს ეკუთვნოდა“.

შესაძლოა, რომ ამ მონათხობში ჩვენამდე აღნევს თანას წამებულთა კულტის ექი, რომელიც გავრცელდა მათი სიკვდილისთანავე, და რომელშიც შეგვიძლია ვივარაუდოთ, რომ დემეტრეს ეთმობოდა განსაკუთრებული ყურადღება, რაკი ის აღმოსავლეთის ადგილობრივი კათოლიკობის პირველი წამებული იყო. ეს საწყისი კულტი ქრება აღმოსავლეთის კათოლიკობის მარცხთან ერთად მე-14 საუკუნის მეორე ნახევარში, რამაც დემეტრეს ხსოვნას საყრდენი გამოაცალა აღმოსავლეთში, თუმცა ტოლერანტინოში, პადუასა და სიენაში ცოცხლად შემოინახა მის მეგობართა ხსოვნა. ამის გამოა, რომ მის ირგვლივ არ შექმნილა ცალკე იკონოგრაფიული ტრადიცია, არამედ შემოგვრჩა მხოლოდ გამოსახულებები, რომლებზეც იგი თავის მეგობრებთან ერთადაა გამოხატული.

გაგრძელება შემდეგ ნომერში

სიწმიდეში აღემატებოდა. ქრისტიანულ ცხოვრებაში მუდამ სრულყოფის ნადილით წავა იგი მის მოსანახულებლად, რათა გაიგოს, როგორ მიალნია ესოდენ სიწმიდეს. ეკითხება მას: - რას აკეთებ, რომ ესოდენ გაიზარდე ღვთის გზაზე? უპასუხა მას: - მე არარაობა ვარ ღვთის გზაზე, მხოლოდ ფეხსაცმელს ვკერავ. - კიდევ რას შვრები? დღეები როგორ გაგყავს? - სამ ნაწილად ვყოფ ყოველ დღეს: რვა საათს ვმუშაობ, რვა საათს ვლოცულობ, რვა საათს კი ძილს ვუთმობ. წმიდა ანტონი ჩაიხედა გულში და რაკი დაინახა, რომ მისი დღეები უფრო სავსე იყო კეთილი საქმეებით, ჩაეკითხა: - კი მაგრამ, რა არის შენი სიწმიდის საიდუმლო? იქნებ შენი სილარიბე, უპოვარობა? უპასუხა მდაბალმა მეწალემ: — ამ მხრივაც ყველაფერს, რასაც ვშოულობ, სამად ვყოფ: ერთ მესამედს ღარიბებს ვაძლევ, მესამედს — ეკლესიას, მესამედს კი ჩემთვის ვიტოვებ. და წმიდა ანტონი, რომელმაც მთელი თავისი ქონება ღარიბებს დაურიგა, რათა მთელი სისავსით გაჰყოლოდა ქრისტეს, განაგრძოს შეკითხვას: — კიდევ რას აკეთებ ღვთისათვის?... როგორ ახერხებ ამ ცოდვის ქალაქში

ღმერთთან გულითად ყოფნას? კვლავ უბრალოებით უპასუხა მეწალემ: - ვალიარებ, ცუდად ვგრძნობ თავს ამ ქალაქში; ხშირად დამე არ მძინავს ჩემ ირგვლივ ამდენი ცოდვილის შემხედვარეს და ვტირი. სწორედ ამ დროს ასე ვლოცულობ: „უფალო, შეისმინე ჩემი: ეს ცოდვილები ჩემი ძმები და დები არიან! ნუ განსჯი მათ, მე განმსაჯე მათ ნაცვლად! მე გამიშვი ჯოჯოხეთში, ოლონდ ჩემი ძმები და დები გადაარჩინე!“ მაშინ მიხვდა წმიდა ანტონი ნამდვილი სიწმიდის საიდუმლოს, იმ სიწმიდისა, მამაზეციერს რომ გვამსგავსებს, თავისი მზე რომ ამოჰყავს მართალთა და უსამართლოთა თავზე, აწვიმებს განურჩევლად კეთილებსაც და ბოროტებსაც და მოავლენს ქვეყნად საკუთარ ძეს, რათა დაიხსნას ცოდვილნი: სიწმიდის საიდუმლო ყოფილა გულმონწყალება. ის, რაც სიწმიდის ყოველ გზაზე გადამწყვეტია, ქრისტეს მიბაძვაა, ახალი ადამისა, მშვიდისა და გულით მდაბლისა (მათ. 11, 29). მოძღვრის მორჩილება აუცილებლად მოითხოვს ასკეზის გზას, ანუ საკუთარი თავის უარყოფას, თავმდაბლობას, მოყვასის სიყვარულს. ქრისტიანის ცხოვრებაში მყარი

ადგილი უნდა ჰქონდეს მდუმარებასა და ჭვრეტას.

დაბოლოს, ლოცვის აუცილებლობა, ანუ ღვთის წინაშე დგომის, მისი სიტყვის მოსმენის აუცილებლობა, აუცილებლობა, მიმართობა შენობით, რათა უთხრა შენი „ამენი“ და მოუხმო მის წმიდა სულსა და გულმონწყალებას. ლოცვის გარემე, სარწმუნოების მჭერმეტყველებით (მდრ. იაკ. 5,15), თავად რწმენაც კი სულს ღაფავს და კვდება.

„იმისათვის, რომ წმიდანი ვიყოთ, აუცილებელი არაა ეპისკოპოსობა, მღვდლობა, ბერმონაზვნობა. ხშირად ცდუნებად გვეწვევა ხოლმე ისეთი აზრი, რომ სიწმიდე იმათვისაა განკუთვნილი, რომელთაც შესაძლებლობა აქვთ, შორს იყვნენ ჩემულებრივი საქმეებისაგან, ლოცვისთვის აქვთ ბევრი დრო. ასე არ არის. ყველანი მოხმობილნი ვართ სიწმიდისაკენ სიყვარულით ცხოვრებით და საკუთარი დამოწმებით ყოველდღიურ საქმიანობაში, იქ, სადაც ვიმყოფებით“ (Gaudete et exultate, 14).

**დეღა მარია გრაცია
რაბათის ბენეფიქტელ
დედათა წინამძღვარი**

„წმიდანი...

ნე. იოანე შავთელი - მოხსენიების დღე - 14 აპრილი

იოანე შავთელი, XII-XIII საუკუნეების საქართველოს ერთ-ერთი გამოჩენილი პოეტი, ფილოსოფოსი და რიტორი, წარმოშობით სოფელ შავთიდან ყოფილა. „ქართლის ცხოვრება“ მას მოხსენიებს როგორც „ლექსთა გამომთემელს და მოღუანებათა შინა განთქმულს“. იოანემ უმაღლესი განათლება მიიღო გელათის მონასტერთან არსებულ აკადემიაში, სადაც შეისწავლა წმიდა მამათა თხზულებები, ანტიკური და არაბული ისტორია, ფოლოსოფია, ლიტერატურა, შემდეგ ბერად ალიკვეცა და დიდხანს მოღვაწეობდა ვარძის მონასტერში. გამუდმებული სულიერი მოღვაწეობით, განუყვეტელი ლოკვითა და ლვოვისათნო ცხოვრებით მან უფლისაგან ბრძნადმეტყველების მადლი მიიღო. წმიდა იოანე შავთელმა ბასიანის ბრძოლაში გამარჯვების სამადლობელად დაწერა „გალობანი ვარძის ლვოვისმშობლისანი“. მასვე ეკუთვნის ცნობილი ოდა „აბდულ-მესიანი“ (არაბულად - მონა მესისა, ქრისტესი). ღირსი იოანე შავთელი ღრმა მოხუცებულობაში გარდაიცვალა და გარდაცვალებისთანავე შერაცხილ იქნა წმიდანთა დასში.

ნე. გიორგი მაწყვერელი - მოხსენიების დღე - 15 აპრილი

წმიდა გიორგი მაწყვერელი, აწყურის ეპისკოპოსი (IX-X), მოხსენებულია ბასილი ზარზმელის, „სერაპიონ ზარზმელის ცხოვრებასა“ და გიორგი მერჩულეს „გრიგოლ ხანძთელის ცხოვრებაში“; გიორგი მაწყვერელი წარჩინებული ოჯახიდან იყო; მან საეკლესიო აღზრდა-განათლება მიიღო ოპიზის მონასტერში; იგი იცნობდა სერაპიონ ზარზმელს და დასწრებია მის დაკრძალვასაც; შემდგომ სერაპიონის შესახებ ცნობები მიუწოდებია ბასილი ზარზმელისათვის; გიორგიმ აწყურის კათედრა დაიკავა სამცხის დიდი ფეოდალის, გიორგი ჩორჩანელის გარდაცვალების მეოთხე წელს, როდესაც ჩორჩანელთა სახლეულობაში და, საერთოდ, მთელ სამცხეში დიდი მღელვარება და შინაომი იყო გაჩაღებული მისი მემკვიდრეობის გამო; ამ განუკითხაობის უამს გიორგი მაწყვერელმა „ხელთიდვა განგებაი სამცხისაი“ და „დააწყნარა ყოველი საპრძანებელი თვისი, ვითარცა წეს იყო და დაიპყრა ყოველი მამული და ეკლესიანი პირველთა მათ მეშფოთეთანი“. კ. კეკელიძის აზრით, გიორგი მაწყვერელი თავისი დროისათვის ცნობილი მწერალი უნდა ყოფილიყო, თუმცა მის თხზულებათაგან ჩვენამდე არაფერი შემონახულა.

ნე. გიორგი, წამებული - მოხსენიების დღე - 23 აპრილი

გადმოცემის მიხედვით, წმიდა გიორგი დაიბადა კაპადოკიაში, დაახლოებით 275 წელს. იგი იყო დიდებული ოჯახიშვილი. დედამ გიორგის შეასწავლა საღმრთო წიგნები და ჭეშმარიტი სარწმუნოება. დიოკლეტიანე მეფის დროს იგი ტრივონთა მეთაური იყო. დიოკლეტიანემ და მაგნენტიოსმა კერპთმსახურება ააღორძინეს და გასცეს ბრძანება ქრისტიანთა დევნილებისა და იმ მორწმუნეთა დაწინაურების შესახებ, რომელიც უარყოფდნენ ახალ რელიგიას. ხოლო ვინც შეენინააღმდეგებოდა მეფის განაჩენს, საზარელი სიკვდილით დასჯა ემუქრებოდა. გადმოცემით, ამ დროს გამობრწყინდა ყოვლად წმიდა სამების ახოვანი მხედარი, რომელიც მეფესთან შევიდა

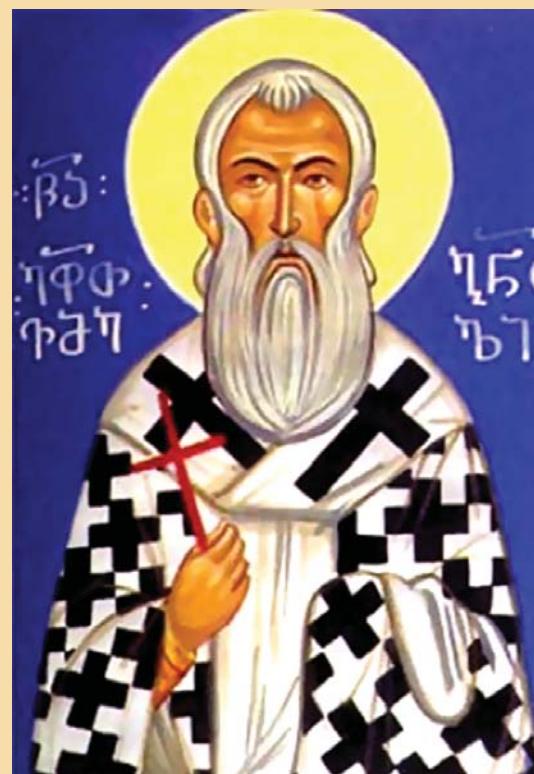
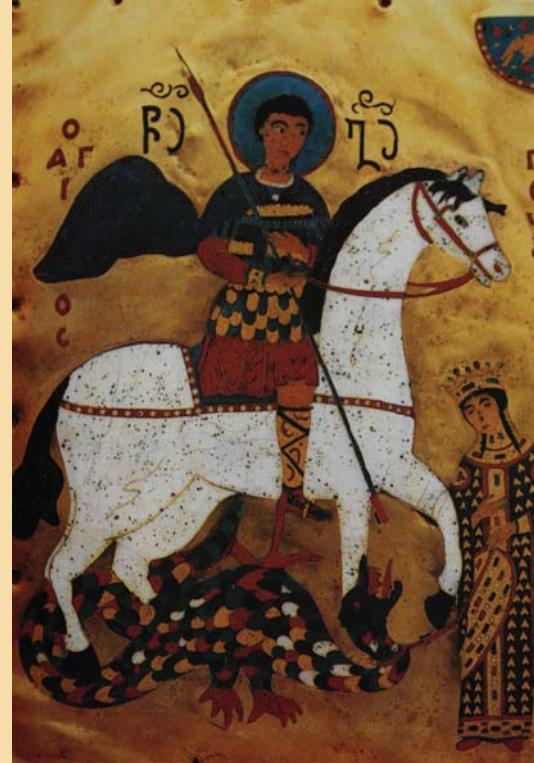
საქართველოში “

და მის წინაშე იქადაგა ქრისტიანობა. დიოკლეტიანემ ვერაფრით შეძლო წმიდა გიორგის გადაბირება და მისი ტანჯვა განიზრახა. თავდაპირველად მეფემ მუცლის ლახვრით განგმირვა ბრძანა. წმი-დანის ხორცის შეხებისას ლახვარი სასოთელივით მოიდრიკა. როცა ამგვარად ვერაფერი დააკლო, დიოკლეტიანემ წმიდა გიორგი ურ-მის თვალზე დააკვრევინა, დაღმართზე კი მახვილები დააგებინა, რის შედეგადაც მოწამის სხეული მრავალ ნაწილად დაჭრა. მაგრამ ლმრთის ანგელოზის გარდამოსვლით წმიდა გიორგი მეყსეულად განიკურნა და ასე განახლებული ბრწყინვალებით წარდგა მეფისა და მისი მეგობრის მაგნენტიონის წინაშე. ამ სასწაულმა მრავალი ადამიანი მოაქცია ქრისტეს ოჯულზე, რისთვისაც ქალაქებარეთ თავის მოკვეთით დასაჯეს ისინი. ქრისტე ირწმუნა მეფის მეუღლე ალექსანდრიამაც, რომელმაც დიოკლეტიანეს წინაშე უშიშრად ალიარა ჭეშმარიტი ღმერთი, დედოფალი დაატყვევეს. ქრისტეს მხედარი ახლად დამბალ კირში ჩააგდეს, იგი სამი დღე იმყოფებოდა ასეთ მდგომარეობაში, წმიდა გიორგი ამ განსაცდელსაც უვნებლად გადაურჩა. გამძვინვარებულმა მეფემ ლურსმნებგაყ-რილი ფეხსაცმელები ჩააცვა ფეხზე და აიძულა ერბინა. ამავე დროს, სასტიკად გაშოლტეს. ეშმაკის მსახურებმა ველარაფერი გააწყვეს წმიდა გიორგის წინაშე, შეიპყრეს იგი და დიოკლეტიანეს მისი მოკვლა სთხოვეს. მეფემ წმიდა გიორგისა და დედოფალ ალე-ქსანდრიას სიკვდილით დასჯა ბრძანა. 303 წ. 23 აპრილს წმიდა გიორგის თავი მოჰკვეთეს, ხოლო ალექსანდრიამ ილოცა და უმახ-ვილოდ განუტევა სული. წმიდა გიორგი, ღვთისმშობელ მარიამთან ერთად, საქართველოს ზეციურ მფარველად მიიჩნევა. პირველი ტაძარი წმიდა გიორგის პატივსაცემად 335 წელს აიგო მეფე მირი-ანის მიერ წმიდა ნინოს საფლავზე.

მმ. ეფრემ დიდი მაწყვერელი - მოხსენიების დღე - 30 აპრილი

ეფრემ მაწყვერელი აწყურის ეპისკოპოსი იყო დაახლოებით 845-885 წლებში. იგი დაიბადა ქართლში, დიდებული აზნაურის ოჯახში, იზრდებოდა ხანძთის მონასტერში, შემდეგ ცხოვრობდა ნეძისის მონასტერში. ეფრემი გრიგოლ ხანძთელის მონაფე და თანამო-საგრე იყო. წყაროებში ის იხსენიება „დიდი ეფრემის“ სახელით. ეფრემ მაწყვერელი სარგებლობდა დიდი ავტორიტეტით, მან არ-სენ I კათალიკოსის წინააღმდეგ მოწყობილი ძლიერი დაჯგუფება მშვიდობიანი გზით დაშალა, კათალიკოსს შეარიგა უკმაყოფილო ეპისკოპოსები და მთავარი გვარამ მამთალი. ერთ-ერთი ვერსი-ით, ეფრემ მაწყვერელის მცდელობით, საქართველოს ეკლესიამ, იერუსალიმის პატრიარქის სერგის თანხმობით, მიიღო უფლება „მირონის კურთხევისა“ ქართლში, თუმცა ზოგიერთი მკვლევარი მიიჩნევს, რომ მირონის კურთხევის უფლება მცხეთის ეკლესიას V საუკუნიდან ჰქონდა (მანამდე მირონი იერუსალიმიდან იგზავნებოდა). წმიდა ეფრემი ორმოცი წელი განაგებდა აწყურის კათედრას. მას ღვთისგან მიმადლებული ჰქონდა განჭვრეტის, სასწაულთა ქმისა და კურნების ნიჭი. წმიდა ეფრემ დიდი მაწყვერელი ღრმად მოხუცებული მიიცვალა. დასაფლავებულია აწყურის ტაძარში.

მოამზადა ვერიკო ნოზარეა

საბურჯოვანი ჭიკვილი

თარგმნა ვერიკო ნოზაძემ

რას ამზადებენ საალდგომოდ მსოფლიოს სხვადასხვა ქვეყანაში: იტალია

იტალიაში საალდგომო სუფრის მთავარი კერძია საალდგომო მტრედი, სიმბოლო ფრინველისა, რომელიც დაბრუნდა კიდობაზზე ნოესთან და ნისკარტით მოიტანა ზეთისხილის რტო. ეს ნამცხვარი, მინანქრითა და ნუშით მორთული, წარმოუდგენლად ფაფუკი და არომატულია. ღლესასწაულის ტებილი სიმბოლოს მოსამზადებლად საჭიროა ოთხი სახეობის ცომი! მაგრამ ნუ შეშინდებით, ეს არცთუ ისე ძნელია. და მერწმუნეთ - ამად ღირს.

მუკურანი

ცომისათვის:

ფევილი - 500 გრ

ნყალი - 100 მლ

მშრალი საფუარი - 20 გრ

ნალების კარაქი - 200 გრ

შაქარი - 170 გრ

5 ცალი კვერცხის გული
რძე - 30 მლ

ვანილის ესენცია - სუფრის კოვზი

1 ლიმონის ქერქი

1 ფორთოხლის ქერქი

მწიკვი მარილი

ცუკატი 50 გრ

მინანქრისათვის:

2 კვერცხის ცილა

შაქარი - 100 გრ

ნუში - 70 გრ

მომზადების წესი:

1. მოვამზადოთ პირველი ცომი. გავხსნათ საფუარი 100 მლ თბილ წყალში, შემდეგ დავამატოთ 150 გრ ფევილი და კარგად ავურიოთ. უნდა მივიღოთ ფაფუკი ცომი. თასი, რომელშიც ცომია მოთავსებული, თავდასურული დავტოვოთ 30 ნუთის განმავლობაში. ცომი მოცულობით უნდა გაორმაგდეს.

2. მოვამზადოთ მეორე ცომი. დიდ თასში ჩავყაროთ დარჩენილი ფევილი, შაქარი, კვერცხის გულები, 100 გრ დარბილებული ნალების კარაქი, მწიკვი მარილი, ერთი კოვზი ვანილის ესენცია და ლიმონისა და ფორთოხლის გახეხილი ქერქი. მოვზილოთ ცომი და თანდათან დავუმატოთ რძე.

3. პირველი ცომი დავამატოთ მეორეს, მოვათავსოთ მაგიდაზე და იქამდე ვზილოთ, სანამ ფაფუკა, ერთგვარ და ოდნავ წებოვან ცომს არ მივიღებთ. შემდეგ ის მოვათავსოთ თასში და დავტოვოთ 1 საათის განმავლობაში, რათა აფუვდეს.

4. მოვამზადოთ მესამე ცომი. მეორე ცომს დავუმატოთ 50 გრ დარბილებული კარაქი. ენერგიულად ვზილოთ 10 ნუთის განმავლობაში, შემდეგ მოვათავსოთ თასში და დავტოვოთ 4 საათის განმავლობაში. ცომი მოცულობით უნდა გაორმაგდეს.

5. მოვამზადოთ მეოთხე ცომი. მესამე ცომს დავამატოთ დარჩენილი 50 გრ დარბილებული ნალების კარაქი და ცუკატები. ვზილოთ ცომი 15 ნუთის განმავლობაში, შემდეგ მოვათავსოთ მტრედის სახის სპეციალურ ფორმაში. შევდგათ ღუმელში და გავაჩეროთ 2/3 საათის განმავლობაში, რათა ცომი აფუვდეს.

6. შემდეგ გამოვილოთ ღუმელიდან, გადავაფაროთ პირსახოცი, გავახუროთ ღუმელი 190 გრადუსამდე.

7. მოვამზადოთ მინანქარი. ავთქვიფოთ კვერცხის ცილა და შაქარი.

8. გახურებულ ღუმელში მოვათავსოთ ცომი და 190 გრადუსზე გამოვაცხოთ 10 ნუთის განმავლობაში, შემდეგ შევამციროთ ტემპერატურა 180 გრადუსამდე და კიდევ 30 ნუთის განმავლობაში გამოვაცხოთ. გამოვილოთ ღუმელიდან საალდგომო მტრედი. გავაცივოთ, მოვასხათ ზემოდან მინანქარი და მოვრთოთ ნუშით.

ნანა ვებისიძე

წმიდა წყვილები ჩვენ გვერდით ცხოვრობენ

„ნეტარი-წმიდანი ისაა, ვინც არასოდეს ჩამოყრის ხელებს და მუდამ ხელახლა იწყებს; ვეძიოთ და უკეთ გავიგოთ ის გზები, რომლებსაც დღეს მივყავართ სიწმიდისაკენ აქ, საქართველოში. ვატიკანის II კრებამ ნათელი მოპტინა იმ ჭეშ-მარიტებას, რომ ყოველი ქრისტიანი მოწოდებულია იყოს წმიდანი. იგვე ითქმის ჯვარდაწერილ წყვილებზე, რომლებიც ოჯახურ ფერხულში არიან ჩაბმულნი. როცა ორ ქრისტიანს ერთმანეთი უყვარს, ისინი სამუდამოდ ერთად ყოფნის გადაწყვეტილებას იღებენ და იწყებენ ერთი სულითა და ერთი გულით ცხოვრებას და ერთმანეთის ლხინისა და ჭირის გაზიარებას, არა მხოლოდ ყოველდღიური ცხოვრებით, არამედ სულიერებით, ანუ ლოცვით, ღვთის ძლიერი სიყვარულითა და სიწმიდის გზაზე შედგომით. ღმერთი, რომელიც მუდამ ცოლ-ქმრის გვერდით დგას, დაპირებული აღთქმები-სადმი ერთგულებას ითხოვს და თავად ეხმარება მათ განხორციელებაში“.

ევფე ჯუზევა ააზოტო

მეუფე ჯუზეპემ განაცხადა, რომ თემა, რომელიც გვიმეგზურებს ამ სამწყსო წლის განმავლობაში, არის „წმიდანობა საქართველოში“. ჩვენ წარმოგიდგენთ ეკლესის მიერ ალიარებული წმიდა წყვილების ზოგიერთ მოწმეობას. ეს შეიძლება და ესმაროს ყველას, ვინც ყოველდღე სიწმიდისაკენ ისწრაფვის.

2001 წლის 21 ოქტომბერს პაპმა იოანე პავლე II-მ წმიდა პეტრეს ტაძარში ნეტარად შერაცხა რომაელი წყვილი ლუიჯი ბელტრამი ქვატროკუ და მარია კორსინი.

ლუიჯი ბელტრამი 1880 წლის 12 იანვარს დაიბადა კატანიაში, მრავალშვილიან ოჯახში, რომელიც ენათესავებოდა რომში ცნობილ ქვატროკების ოჯახს. მათ შვილი არ ჰყავდათ და ისე შეიყვარეს ლუიჯი, რომ თავიანთი გვარი მისცეს მას, ასე გახდა ლუიჯი ბელტრამი ქვატროკუ. ანკონაში გიმნაზიის დამთავრების შემდეგ ლუიჯი სწავლას აგრძელებს რომის უნივერსიტეტში იურიდიულ ფაკულტეტზე, რომელიც 1902 წელს დაასრულა და მიიღო ადვოკატის დიპლომი. ლუიჯის სარწმუნოებაზე ზედაპირული წარმოდგენა ჰქონდა, მისი მომავალი მეუღლე კი, ფლორენციელი მარია კორსინი ხალისიანი და მოწმუნე იყო. როდესაც ლუიჯიმ გადაწყვიტა ღმერთი შეეშვა თავის ცხოვრებაში, მარიაც დათანხმდა მასთან ქორწინებას. ისინი ოჯახურ ცხოვრებას სამოთხეში ასასვლელ კიბედ მიიჩნევდნენ. მათ ოთხი შვილი შეეძინათ. მარია თავის დედობრივ მოვალეობას შესაშურად უთავსებდა მწერლის საქმიანობას. ასე დაიბადა მისი სიკეთითა და სახარების სულით სავსე წიგნები.

პირველი მსოფლიო ომის დროს

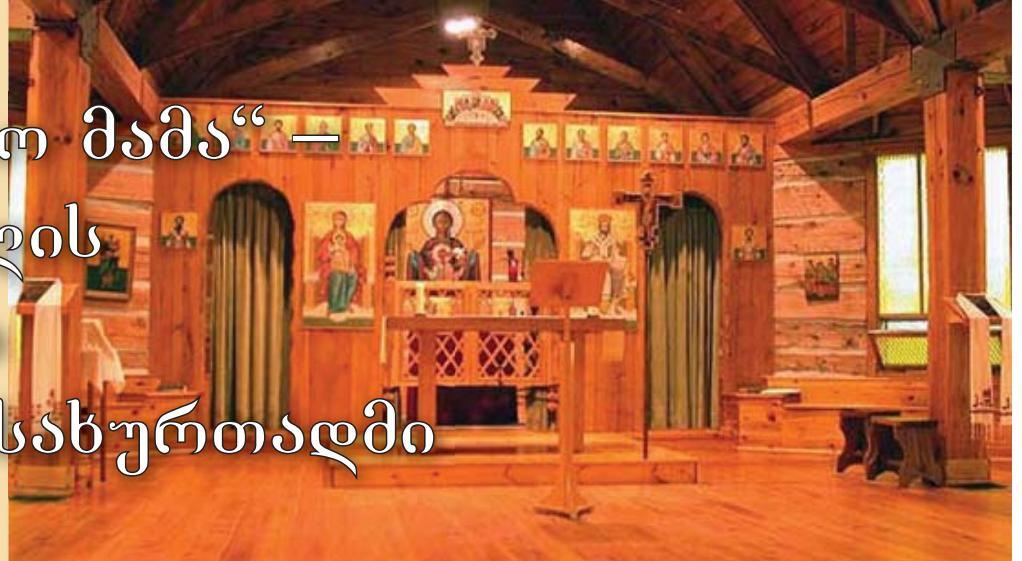
მეუღლეები დახმარების ხელს უწვდიან ჯარისკაცებს, დატრილებსა და გაჭირვებულ ოჯახებს. წმიდა პაპის პიუს X-ის წყალობით, ისინი რეგულარულად ეზიარებოდნენ ალსარებისა და ზიარების საიდუმლოს. მათი ყოველი დღე იწყებოდა წმ. წირვით და მხოლოდ წირვის შემდეგ ესალმებოდნენ ერთმანეთს. 1919 წელს მარია თავისი რწმენის სისავსეზე წერს. ასე დაიბადა „დედის ხმები“ - მისი სულის ისტორია. ამ პერიოდში მეუღლეები ხვდებიან მამა მატეო კორულის, იესოს უწმიდესი გულის დიდ მოციქულს და ამა სოფლის ცოდვილებზე მზრუნველს. მამა მატეო კიდევ უფრო მეტი მხურვალებით აღანთებს მათ გულებს ღვთის სიყვარულით. 1922 წელი წყვილისთვის გამორჩეული იყო, მათი ორი ვაჟი მღვდლად ეკურთხა, ხოლო ქალიშვილი მონაზონი გახდა. ლუიჯი და მარია გულით ხარობენ, რამეთუ უფალს მიუძღვნეს თავიანთი შვილები. მეუღლეები აქტიურად ერთვებიან კათოლიკურ აქციაში (Azione Cattolica) და თავიანთი ძალებით გვერდში უდგანან კათოლიკურ უნივერსიტეტს, დგან-

ან ახალგაზრდების, მშრომელი და გაჭირვებული ხალხის სამსახურში. მათი დევიზია: ვუყუროთ ყველაფერს ლმერთის თვალებით.

მეორე მსოფლიო ომის დროს ცოლ-ქმარი ისევ წინა რიგებში დგას, რწმენითა და სიქველით განათებული მათი მსახურება ასობით ადამიანს დაუბრუნებს სიცოცხლეს. მათ შორის არიან ებრაელები, რომლებიც მათ სახლში პოულობენ თავშესაფარს. მაგრამ ნოემბრის ერთ ცივ დღეს ლუიჯი ღმერთთან შესახვედრად შეაღებს ზეცის კარს. მარია დაძლევს განშორებით გამოწვეულ უდიდეს ტკივილს და კიდევ უფრო მეტად უახლოვდება ღმერთს. იგი ოცნებობს, რომ მისი შვილები წმიდანები გახდნენ და თავადაც შეძლოს წმიდანად გახდომა. მარია 1965 წლის 26 აგვისტოს გარდაიცვალა. სიცოცხლის წლები მან გაატარა ღვთის, მეუღლის, შვილების, თავისიანებისა და სხვების სიყვარულში. მთელი თავისი ცხოვრება მარიამ სამ წინადადებაში გამოხატა: „იყოს წება შენი“ (Fiat), „მოვედინ სუფევა შენი“ (Adveniat), „ადიდებს სული ჩემი უფალსა“ (Magnificat).

„ძვირფასო მამა“ – სიყვარულის გზავნილი მღვდელმსახურთადმი

თარგმანი ვერიკო ნოზაძე

„ძვირფასო მამა“ - სიყვარულის გზავნილი მღვდელმსახურთადმი, დაწერილია რუსი ქალის მიერ, რომელმაც ცხოვრების უმეტესი ნაწილი ჩრდილოეთ ამერიკაში გაატარა. იქ მან დააფუძნა „მადონას სახლი“ - საეროთა და მღვდელმსახურთა კათოლიკური საკრებულო. ამ წიგნში ეკატერინე დოხერტი გადმოგვცემს უდიდეს სიყვარულს მღვდელმსახურთადმი და მღვდლობის საიდუმლოს ღრმა გაგებას. ის მოუწოდებს მღვდელმსახურთ, ააგონ თავიანთი ცხოვრება განუწყვეტელ ლოცვაზე, რათა თავად შეიცნონ ღმერთი, რომელსაც ისინი ქადაგებენ. იგი სთხოვს მათ, აუწყონ სახარება უპრალო სიტყვებით, არა საკუთარი ნიჭის რწმენით, არამედ სულისა, რომელიც მათ მოიპოვეს ხელდასხმით. ეკატერინე მოუწოდებს ყოველ მღვდელმსახურს, იცხოვროს ისე, რომ მრევლმაც და ყველამ, ვისაც ის ხვდება, შეიცნოს მასში უფალი ქრისტე და მისი სიყვარულისა და გულმონწყალების ძალა. იგი თითქოს ეუბნება მათ: „აჩვენეთ თქვენს სამწყსოს, როგორ უნდა გვიყვარდეს ღმერთი და ერთმანეთი“. ვიმედოვნებ, რომ ეკატერინე დოხერტის სიტყვები შთააგონებს ყოველ მღვდელმსახურს.

მღვდლობის დღესასწაული (თავი 12)

დღეს დიდი სუთშაბათია, მღვდლობის დღესასწაული, იესო ქრისტეს მიერ საიდუმლო სერობისას დაარსებული. ამ დღეს ადამიანის გული გაირინდება, ვინაიდან ჩვენ აღმოვჩნდებით მიუწვდომელი საიდუმლოს ზღურბლზე. ქრისტემ იცოდა, რომ მამასთან უნდა წასულიყო, მაგრამ არ სურდა ობლად დავეტოვებინეთ. თავის დიად სიყვარულში მან ამოირჩია ადამიანები, მათში მას შეეძლო ევლო დედამიწაზე და მათი მეშვეობით მიეტევებინა ცოდვები. მან ამოირჩია ისინი, რათა მათ შეძლებოდათ დავეპურებინეთ უნმიდესი ევქარისტით. ღმერთის წარმოუდგენელი სიყვარული ჩვენთვის ხილული ხდება მღვდლობის საიდუმლოში. ხელდასხმისას ჩვეულებრივი ადამიანი, - რომელმაც, შეიძლება, წარსულში მრავალგზის შესცოდა და შეუძლია შესცოდოს ნებისმიერ დროს, - მიეახლება საკურთხეველს. სხვა ადამიანი, ეპისკოპოსი, ხელებს დაასხამს თავზე მას, ვინც იღებს სასულიერო წოდებას, ლოცულობს მისთვის, აღასრულებს მირონ-ცხებას - და ეს ადამიანი ხდება მღვდელი! შეუძლია კი რომელიმე

ჩვენგანს, ჩაწვდეს მთელ იმ სიდიადეს, რაც აღსრულდა? კომუნისტური რეპრესიების დროს ადამიანები ფარულად დეპულობდნენ სასულიერო წოდებას სხვადასხვა პირობებში. მეორე მსოფლიო ომის წლებში ეს ხდებოდა საკონცენტრაციო ბანაკის ბუნკერებში. და არ საჭიროებდნენ საკურთხეველს, ეკლესიასაც კი. საჭირო იყო მხოლოდ ეპისკოპოსი, ქრისტეს ძალაუფლებით მოსილი, და ადამიანი, რომელსაც სურდა გამხდარიყო მღვდელი.

ჩემი საყვარლებო, მუხლმოყრილებმა იფიქრეთ ღვთის ჩვენდამი სიყვარულის ამ საიდუმლოზე. ღმერთს სურდა მოევლინა ჩვენთვის ადამიანი, რათა მასში გვეხილა ღვთის მსგავსება. მე მხედველობაში მაქვს არა ფიზიკური მსგავსება, არამედ მისი არსი: მოსიყვარულე, ალერსიანი, მიმტევებელი მსახური. მას სურდა გამოეგზავნა ჩვენთვის ადამიანი, რომელიც, როგორც თავად, ფეხს განბანდა კაცობრიობას და უბრალო ჟესტით ან რამდენიმე სიტყვით განწმედდა სულებს. თქვენ შეიძლება მყითხოთ, რა უნდა მოვუხერხოთ მღვდელს, რომელმაც შესცოდა? და თუ ის ალკოჰოლიკია ან ქალების მუსუსი? პასუხი ერთია: ის, რომელშიც მღვდლობა ალბეჭდილია სული წმიდის ცეცხლით, არასდროს დაკარგავს მას. ქრისტე ცოცხლობს მღვდელმსახურებში. ეს გამუდმებული მყოფობა ზოგჯერ ქრება ან ბუნდოვანია, ამას შეიძლება ყურადღება არ მივაქციოთ, შეიძლება კიდევაც უარვყოთ, რადგან მღვდელი ისეთივე ადამიანია, როგორც თქვენ ან მე, მაგრამ ის, რომ ღმერთი ცოცხლობს მასში განსაკუთრებული სახით ხელდასმის საიდუმლოს წყალობით, რეალობად რჩება. თუ მღვდელი შემოდის ჩვენთან, მადონას სახლში, ფეხზე ვდგებით, რადგან ის ქრისტეა. იგი, რა თქმა უნდა, ადამიანია, მაგრამ როცა ჩვენ მის წინაშე მუხლს მოვიყრით, მას შეუძლია ცოდვათაგან განგვწმიდოს. მეტიც, იგი გვაზიარებს ღვთაებრივ პურსა და ლვინოს, საუკუნო სიცოცხლეს. სინამდვილეში ჩვენ შეგვიძლია ევქარისტიის გარეშეც ვიცხოვროთ, როგორც ცხოვრობდა მილიონობით ადამიანი, მაგრამ, მიუხედავად ამისა, ჩვენთვის ის რჩება ღვთის სიყვარულის გზავნილად. ყოველი მღვდელმსახური ღვთის სიყვარულის გზავნილია და ჩვენ მათ პატივისცემით და უბრალოდ უნდა მოვექცეთ. თქვენ, ქალებმა, დიდი სიწმიდით შეინახეთ გული და გონება მღვდელმსახურის წინაშე, ვინაიდან ნათქვამია ნეტარებანში: გულით სუფთანი ღმერთს იხილავენ. თუ მღვდელმსახური მიატოვებს მღვდლობას ქორწინების გამო, მაშინ ქალი მასთან ერთად თანაბრადაა პასუხისმგებელი. როგორც წმიდა პავლე ამბობს, ჩვენ თიხის ჭურჭელი ვართ, და მე ვაფასებ თვალსაზრისს, რომ ქალმა უნდა ატაროს თავისი ჭურჭელი - ადამიანური ბუნება, - დაფარული მანდილით, რომლითაც ვერონიკამ სახე მოსწმინდა ქრისტეს. როცა მღვდელმსახურს მივეახლებით, კარგია, რომ გვახსოვდეს: ჩვენს გულში ალბეჭდილია უფლის სახე. ნუ მიხვალო მღვდელთან თქვენი ფსიქოლოგიური პრობლემებით. წადით მასთან და უთხარით: - მამაო, შევცოდე, - და ის მოგიტევებთ ცოდვებს. მიდით და უთხარით: - მამაო, მიჩვენეთ გზა უფლისაკენ. მღვდელმსახურის გული ორი ყურით ისმენს: ერთი ყურს უგდებს სული წმიდას, მეორე - ადამიანს. სულიერ ხელმძღვანელობაში მღვდელი აკვირდება, როგორ მოქმედებს ჩვენს სამშვინველში სულიწმიდა, ხოლო წმიდა სამება აძლევს მას მადლს, შეგვეწიოს ღმერთთან დასაახლოებლად წინსვლაში, ჩვენ ხომ ამისთვის ვართ მონათლულნი. მღვდელმსახურში ღმერთისთვის არაფერია შეუძლებელი. ცხოვრება მძიმეა, და ჩვენ ყველა ვსაჭიროებთ მის ყოვლისშემძლე შემწეობას!

ეკატერინე
და გუკ დოხორები
(1896–1985) – კათოლიკე
აქტივისტი, მცხოვრილი
ქალი, „მადონას სახლის“
დამფუძნებელი

სულიერი ვარჯიშები წეროვანები

მთელი წლის განმავლობაში ახალგაზრდული ცენტრი ცდილობს, ახალგაზრდებს შესთავაზოს ის ღონისძიებები, რაც, ერთი მხრივ, გაზრდის მათ სულიერად და განამტკიცებს რწმენაში, მეორე მხრივ კი, დაეხმარება ყველა იმ გამოწვევის სწორად მიღებაში, რასაც დღევანდელი სამყარო სთავაზობს მათ. გვსურდა, რომ წეროვანში დაგეგმილი სულიერი ვარჯიშები გამორჩეული და ნაყოფიერი ყოფილიყო ახალგაზრდებისათვის. გთავაზობთ რამდენიმე მონაწილის შთაპეჭდილებას.

ნათია ფეიქრიშვილი (თბილისი):

6-8 მარტს წეროვანში ახალგაზრდებისათვის ჩატარებული სულიერი ვარჯიშები იყო კიდევ ერთი კარგად ორგანიზებული და საინტერესოდ დაგეგმილი დღეების ერთობლიობა. თითოეული აქტივობა, კონფერენცია, ლოცვა, ბიბლიური ტექსტების განხილვა და ა.შ. განსხვავებული ფორმით იყო შემოთავაზებული. თუმცა, ვერ ვიტყვი, რომ იქ წარმოდგენილ თემებსა და საკითხებზე მანამდე არ მქონდა ნაფიქრი და მათთან პირველად მომინია შეხება, მაგრამ გამაოცა იმ ფაქტმა, რომ იქ გატარებულმა თითოეულმა საათმა ისეთი განსაკუთრებული კვალი დატოვა ჩემში, რომ დღემდე გავლენას ახდენს ჩემს ყოველდღიურ ცხოვრებაზე. ვფიქრობდი და მაინტერესებდა რატომ მოხდა ასე? რატომ მაინცდამაინც მაშინ გახმიანდა მანამდე ათასჯერ მოსმენილი ბიბლიური ფრაზები, მომხსენებელთა სიტყვები, ლოცვები იმდენად განსხვავებულად, რომ ძალიან ღრმად შემეხო და, გარკვეულწილად, შეცვალა ჩემი აზროვნება, დამოკიდებულება. წეროვანში გატარებული დღეების შემდეგ გავაცნობიერე, რომ სულიერმა ვარჯიშებმა საშუალება მომცა, დაფიქრებულიყავი უფრო ღირებულ და მნიშვნელოვან საკითხებზე.

თამთა მსხვილიძე (ახალციხე):

თავდაპირველად, როდესაც გავიგე, რომ სულიერი ვარჯიშები ჩატარდებოდა, მაშინვე გადავწყვიტე, აუცილებლად წავსულიყავი, ყველაფრის მიუხედავად. თავიდანვე ვიცოდი, რომ ეს შეხვედრა იქნებოდა ყველა სხვა შეხვედრისაგან განსხვავებული, ველოდი სიახლეებს და ასეც მოხდა, მივიღე იმაზე მეტი ცოდნა და გამოცდილება სხვადასხვა საკითხთან დაკავშირებით, ვიდრე ამას წარმოვიდგენდი. ეს სამი დღე ჩემთვის შემეცნებითი იყო, რადგან პასუხი მივიღე იმ კითხვებზე, რომლებზეც აქამდე პასუხს ვერ ვპოულობდი. როდესაც სულიერი ვარჯიშების დასრულების შემდეგ შინ ვპრუნდებოდი, მთელი გზა ვფიქრობდი იქ გატარებულ ყოველ მომენტზე, ვიაზრებდი საკითხავებს, და ვიგრძენი, რომ სულიერად განვიტვირთე, მივიღე ისეთი გამოცდილება, რომელსაც ნებისმიერ დროს გამოვიყენებ და ნებისმიერი ადამიანის დახმარებას შევძლებ. მადლობა ყველა იმ ადამიანს, ვინც ასეთი დაუკინებარი და ბედნიერი სამი დღე მაჩუქა.

თემურ სამხარაძე (გორი):

წელს პირველად მხვდა წილად პატივი, მონაწილეობა მიმელო კათოლიკე ახალგაზრდების სულიერ ვარჯიშებში, წეროვანში, სადაც სამი დაუკინებარი დღე გავატრე. ძნელია, აღწერო ის ემოცია, როცა გრძნობ უფალს შენთან ერთად მყოფ ახალგაზრდებში. ყველა ფიქრი თვალებში ჩახედვით იწყება... უყურებ ახალგაზრდების თვალებს, რომლებიც სავსეა რწმენით, სიყვარულით, იმედით, მეგობრობით, ერთმანეთისადმი პატივისცემით და ეს ყველაფერი ჭეშმარიტი ქრისტიანობისა და ქრისტეს სიყვარულის ნაყოფია. შეხვედრაზე მოცემული იყო სხვადასხვა სახის სულიერი სავარჯიშოები და პრაქტიკული დავალებები. ჩემთვის ყველაზე საინტერესო წმიდა წერილის გასააზრებლად მოცემული დავალება აღმოჩნდა, სადაც ბევრი ისეთი ნიუანსი დავიჭირე და შევიმეცნე, რასთანაც აქამდე შეხება არ მქონა. ვისწავლე როგორია დარჩე მდუმარებაში ღმერთთან, როცა შეგიძლია იყო გულწრფელი და პასუხები მიიღო წმიდა წერილიდან, დაფიქრდე იმ ყველაფერზე, რაც შენს ცხოვრებაში ხდება და უკეთ დაინახო საკუთარი თავი.

ლიდერთა სკოლა

კათოლიკური ლიდერების სკოლა ახალგაზრდული ცენტრის ახალი იდეა და ახალი ჩანაფიქრია, რომლის განხორციელებაც 21-23 თებერვალს ახალციხეში დავიწყეთ. სკოლა მოიცავს სამდლიან შეხვედრებს, რაც 2020 წლის განმავლობაში ითხოვერ გაიმართება. კათოლიკური ლიდერების სკოლის მთავარი მიზანია ქრისტიანულ პრინციპებზე დამყარებული აზროვნების დანერგვა ახალგაზრდებში.

ვერიკო მანველიშვილი, ლიდერთა სკოლის მონაწილე (ვალე):

როგორც ვიცით, ლიდერთა სკოლა გულისხმობს ადამიანის გაძლიერებას და ლიდერისთვის დამახასიათებელი თვისებების ჩამოყალიბებას. ლიდერთა სკოლამ დიდი შთაბეჭდილება მოახდინა ჩემზე. თამამად შემიძლია გავიმეორო სიტყვები: „გუშინ ვიყავი ჭკვიანი, მსურდა სამყაროს შეცვლა, დღეს ვარ ბრძენი, ამგვარად, ვცვლი საკუთარ თავს“. ვფიქრობ, ახალგაზრდებისთვის მთავარი პრინციპი საკუთარი თავის აღმოჩენა და განვითარებაა. ლიდერთა სკოლა დამებმარა ჩემი სუსტი და ძლიერი თვისებების აღმოჩენაში, თვითშემცნებასა და პიროვნულ განვითარებაში, იმ ხედვისა და ლირებულებათა ჩამოყალიბებაში, რაც სწორი გზით წარმართავდა ჩემს ცხოვრებას. ეს არის ის გარემო, სადაც შესაძლებელია თვითკონტროლი. ვისწავლე საკუთარი თავისთვის დროის დათმობა და მისი სწორად განაწილება; შევძლი დამეყმარებინა იქ მყოფ საზოგადოებასთან კომუნიკაცია სხვადასხვა აქტივობებითა და ჯგუფური სამუშაოების საშუალებით. ვფიქრობ, გავხდი უფრო კომუნიკაციური და ჩამომიყალიბდა ლიდერული თვისებები. ამისთვის მადლობა ლიდერთა სკოლის დამფუძნებლებს და ვალეს კათოლიკურ ეკლესიას, რომელმაც მომცა საშუალება, გამზიარებინა ეს ყველაფერი.

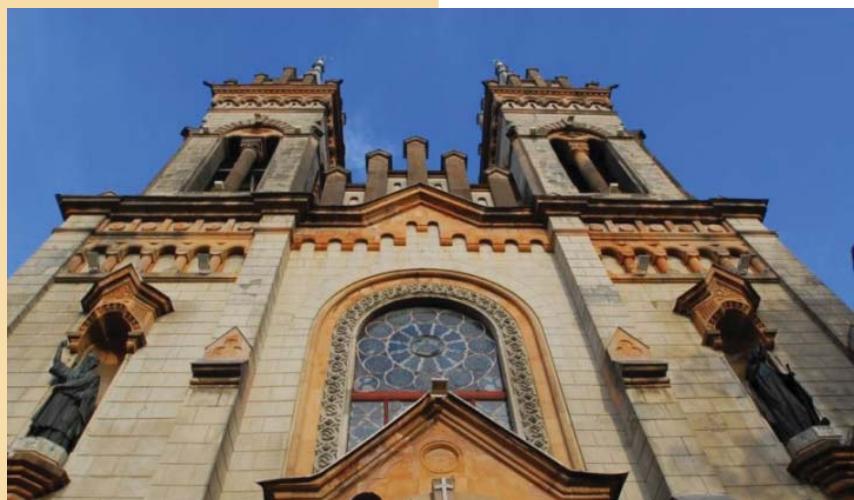
თამუნა თათოშვილი, ლიდერთა სკოლის მონაწილე (ახალციხე):

უამრავ კითხვაზე პასუხის გასაცემად წავედი ლიდერთა სკოლაში და მივიღე უფრო მეტი, ვიდრე უბრალოდ კითხვაზე პასუხი, მე ვიპოვვე ჩემი მიზანი და აღმოგაჩინე ჩემი თავი იქ, სადაც არ მოველოდი! ალბათ ყველა ადამიანის ოცნებაა, იყოს ლიდერი ნებისმიერ სფეროში, თუმცა ეს არცთუ ისე მარტივია, როგორც ერთი შეხედვით ჩანს; ჩემი აზრით, ნამდვილი ლიდერობა არის ღვთის მოწოდება და ჩვენ უნდა მივყვეთ მას. საკუთარ თავთან მუშაობა ლიდერისთვის ძალიან მნიშვნელოვანია. სწორედ ეს შეხვედრა დამებმარა და მიჩვენა გზა, როგორ გამეზარდა საკუთარი თავი და მიმელო სასურველი შედეგი. გავიგე ბევრი საინტერესო სიახლე, რაც ნამდვილად მჭირდებოდა იმისათვის, რომ გადამედგა კიდევ ერთი ნაბიჯი წარმატებისაკენ. ზოგჯერ გვგონია, რომ რაიმეს ვერ გავაკეთებთ, მაგრამ გვახსოვდეს, რომ გვეძლევა ძალა, თუ ქრისტესთან ვართ! ყველა ლიდერი მოქმედებს მისი ხელით და ცვლის სამყაროს უკეთესობისაკენ. მინდა ვეცადო, რომ ვიყო ლიდერი, ისეთი, როგორიც სურს ღმერთს და ეს ყველაფერი მხოლოდ ახლა გავიგე, როდესაც ჩატარდა ლიდერების სკოლა და ჩემში ნამდვილად გააჩინა ის ნაპერნკალი, რომელსაც არასოდეს ჩავაქრობ, პირიქით, ვეცდები, რომ გავაღვივო და ვაჟციონ ნამდვილ ძლიერ ცეცხლად. აი, ის, რაც შემიძლია გითხრათ სამი არაჩვეულებრივი დღისა და არაჩვეულებრივ ადამიანთა შესახებ, რომლებიც მთელი ამ დროის განმავლობაში ჩვენთან ერთად იყვნენ. მადლობა ლიდერთა სკოლის დამფუძნებლებს და ახალციხის კათოლიკურ ეკლესიას, რომელმაც მომცა საშუალება, მონაწილეობა მიმელო ლიდერთა სკოლაში.

მასალა და ფოტოსურათები მოწოდებულია საქართველოს კათოლიკური ახალგაზრდების ცენტრის მიერ

ლესტავრიის ებული წარსული

ბათუმში საკათედრო ტაძრის ფრესკების რეაბილიტაცია დაიწყო. ტაძრის ინტერიერი უკვე ოთხი თვემ ხარაჩოებშია ჩასმული და რესტავრატორები ნახევრად წაშლილი კედლის მხატვრობის აღდგენაზე მუშაობენ. ფრესკების რეაბილიტაციის პროექტი აჭარის კულტურული მემკვიდრეობის სააგენტომ შეიძინა, სამუშაოებს კი ფონდ „ქართუსთან“ არსებული „საქართველოს ისტორიულ ძეგლთა დაცვისა და გადარჩენის“ ფონდი აფინანსებს.

სამუშაოების ღირებულება 300 ათასი ლარია. გარდა ფრესკების

რესტავრაციისა, სააგენტო გეგმავს ტენდერი ეკლესიის სრული რესტავრაციის დოკუმენტაციის შეძენაზეც გამოაცხადოს, რაც გულისხმობს დაზიანებული ბათქაშის, სახურავის, ვიტრაჟების, ფრესკების, ყველა დაზიანების აღწერასა და სარესტავრაციო სამუშაოებისთვის საჭირო თანხის განსაზღვრას.

სათუნა შუალიც
<http://ajaratv.ge/article/>

4-5 ივნისი
10:00 საათი
გ.ქუთათელაძის №3

კათოლიკური მემკვიდრეობა
საქართველოში
IV საერთაშორისო სიმპოზიუმი

ჩვენი ეკლესიის ცხოვრება

5 აპრილი — ბზობა

9 აპრილი — დიდი ხუთშაბათი

10 აპრილი — წითელი პარასკევი

11 აპრილი — დიდი შაბათი, საპასუქო ღამისთევა

12 აპრილი — აღდგომა

19 აპრილი — ღვთაებრივი გულმოწყალების კვირადღე, ივლიტის საკრებულოს დღეობა

23 აპრილი — მ. დამიანე სააკაშვილის გახსენება (+1943)

25 აპრილი — წმ. მარკოზ მახარებელი, დღესასწაული

**P.S. სავარაუდოდ, მთელი თვე გასტანს საგანგებო მდგომარეობა, შესაბამისად, ყველამ დაიცვას
ხელისუფლების მითითებები**

**N.B. დღესასწაულებთან დაკავშირებით იხელმძღვანელეთ ეპისკოპოსის განკარგულებით
(იხილეთ დანართი)**

**THE MEDIA OF THE CATHOLIC CHURCH IN GEORGIA
კათოლიკური ეკლესიის მედია საქართველოში**

Sabamedia - კათოლიკური ეკლესიის მედია

Sabamedia - კათოლიკური ეკლესიის მედია

Sabamedia_

sabamedia@ gmail.com

მთავარი რედაქტორი: მამა გაბრიელე ბრაგანტინი
სარედაქციო კოლეგია: ნუგარ ბარდაველიძე, ვერიკო ნოზაძე, შორენა პარუნაშვილი, მერაბ დალანიძე, ციცინ ხითარიშვილი
მდგრადი მხარდაჭერი: მამა მიხეილ სურმაგა, თამარ სტეფანაძე
მისამართი: ურანიანი „საბას“ რედაქცია, გია აბესაძის ქ. №6 0105, თბილისი, საქართველო;
E-mail: saba.jurnali@gmail.com; www.onlinesaba.com; www.facebook.com/onlinesaba/
რეგისტრაციის №1853, დაარსდა 1994 წ. მანანა ანდრიაძის მიერ, © „საბა“, 2020.

ეპისკოპისი ჯუზებე ჩაზოტო
ამიერკავკასიის ლათინ ქათოლიკურა
სამოციქულო აღმინისტრატორი

Mons. Giuseppe Pasotto
Amministratore Apostolico
del Caucaso per i Latini

თბილისი, 2020 წლის 2 აპრილი

კორონავირუსის პანდემიასთან დაკავშირებული დეკრეტი 3 2020 წლის წმიდა კვირის შესახებ

საყვარელო ძმანო,

ვუახლოვდებით მსახურებაში გამოხატული ჩვენი სარწმუნოების მწვერვალს, ჩვენი რწმენის ცენტრალურ საიდუმლოს, რომელმაც უნდა აღვავსოს სიხარულით და განსაკუთრებული დღეები ერთად განგვაცდევინოს, როგორც ეკლესიას. თუმცა წელს განსაკუთრებულობა მოცემულია ასევე იმ მდგომარეობიდან, რომელშიც აღმოვჩნდით. ვისურვებით განსხვავებული მითითებების მოცემა შემძლებოდა, საამისოდ ვწელავდი კიდეც დროს განსხვავებული პერსპექტივების მოლოდინში, თუმცა როგორც ვხედავ ამგვარი იქნება ის ნორმები, რასაც უნდა მივდიოთ. გთხოვთ, რომ ყოველი ნაკლულოვანება აღავსოთ თქვენი პასუხისმგებლობით და იმ უნარით, რომელიც თითოეულ თქვენგანს გაგაჩნიათ, განიცადოთ საპასექო სამდგეული მთელი თქვენი რწმენით. ეს წმიდა დღეებია და მექმნილ მდგომარეობას შეუძლია კიდევ უფრო წმიდა გახადოს ისინი, მაშინაც კი, როცა ვევედრებით ღმერთს, ამგვარად აღარასოდეს მოგვიწიოს გამეორება. დაეხმარეთ მორწუნეებს, გაიგონ თუ რა შესაძლებლობები, პასუხისმგებლობა და მოწიფულობა მოეთხოვებათ მათ.

მადლობას გიხდით ყველაფრისათვის, განსაკუთრებით იმ ჩართულობისათვის, რაც დავინახე თქვენში, რომ აქციეთ ეს დიდმარხვა, შესაძლებლის ფარგლებში, ხელსაყრელ და ნაყოფიერ ჟამად.

კეთილ დიდ შვიდეულს გისურვებთ!

სამწყსო მითითებები დიდი შვიდეულისათვის

დიდ ოთხშაბათს, 8 აპრილს არ აღესრულება მირონის კურთხვის წირვა, გადაიდება სამომავლოდ, როგორც კი შესაძლებელი გახდება დადგინდება დღე. მოვუწოდებ მღვდლებს პირადად განაახლონ სამღვდლო დაპირებანი.

ბზობის კვირადღისა და უფლის სერობის წირვები, უფლის ვნების მსახურება, საპასექო ღამისთვევა და აღდგომის კვირადღის წირვა შეიძლება აღსრულდეს, თუმცა ყველა მათგანი ხალხის დაუსწრებლად.

ყოველმა წინამდგვარმა საკომენდანტო საათის გათვალისწინებით (მის დაურღვევა-ლად) აღასრულოს მსახურება თავის ეკლესიაში, ყოველგვარი გამეორების გარეშე.

მსახურების ღირსების შესანარჩუნებლად მწირველი მღვდლის გვერდით შეიძლება იყოს მაქსიმუმ: ერთი დიაკონი, ერთი მინისტრანტი, ერთი წამყითხველი, ორი მგალობელი და ერთი ორგანისტი (სულ 7 პირი).

კორონავირუსის პანდემიასთან დაკავშირებული დეკრეტი 3
2020 წლის წმიდა კვირის შესახებ, 2020 წლის 2 აპრილი

1

სამდღეულის განმავლობაში პირდაპირი ჩართვით გადაცემული იქნება არა მწუხრის, არამედ დილის ქებანის ლოცვა 8.30 სთ-ზე (Facebook, Sabamedia).

ეპარქიული თანაზიარების უკეთ განსაცდელად შეატყობინეთ მორწმუნებს, თვალყური ადევნონ საკათედრო ტაძრიდან ტელევიზით გადმოცემულ დამისთევას. საპასექო დამისთევა საკათედროში დაიწყება 11 აპრილის 18.30 სთ-ზე და გადაიცემა საზოგადოებრივი მაუწყებლის არხით (პირველი არხი), სტრიმინგით.

ბზობის კვირადღეს (5 აპრილს) მსახურება ჩატარდეს სამრევლოს ტაძარში, უფლის იერუსალემში შესვლა აღინიშნოს მარტივი ფორმით, პროცესის გარეშე. იკურთხოს ტოტები (პალმის, ზეთისხილის ან ბზის) კონდაკში მოცემული რიტუალით. ნაკურთხი ტოტები დარჩეს ეკლესიაში, ნაწილი კი გადატანილ იქნა იმ ტაძრებში, სადაც მსახურება არ ჩატარდება, რათა მორწმუნებს შეეძლოთ მოსვლა ამ დღის ან დღიდი კვირის განმავლობაში და შექუჩების გარეშე მათი წაღება.

ბზობის კვირადღის წმიდა წირვა გადაიცემა პირდაპირი ჩართვით ფეისბუკ გვერდზე Sabamedia-თი, 5 აპრილის 12.00 სთ-ზე.

უფლის სერობის წირვისათვის მდგვდღებს ეძლევა საგანგებო ნებართვა, აღასრულონ ხალხის დაუსწრებლად. არ აღსრულდეს ფერხთბანა და დამასრულებელი პროცესია. ზიარება შენახულ იქნას ტაბერნაკულუმში.

«უფლის სერობის» წირვის პირდაპირი ჩართვა მოხდება წმმ. პეტრესა და პავლეს ტაძრიდან, 9 აპრილს, 18.00 სთ-ზე (Facebook, Sabamedia).

წითელ პარასკევს უფლის ვნების მსახურება აღსრულდეს ლიტურგიული წიგნების მიხედვით. ჯვრის თაყვანისცემის აქტში ჯვარს ემთხვევა მხოლოდ მსახურების აღმსრულებელი. საყველთაო ლოცვაში მე-9 ვედრებას ჩაენაცვლოს დანართში მოყვანილი ტექსტი. მსახურების დამთავრების მერე შესაძლოა ჯვარცმის გამობრძანება, ოღონდ მასზე მთხვევისაგან შეიკავოს თავი ყველამ. გასაგებია, რომ წელს ვერ მოხერხდება შესაწირის შეკრება წმიდა მიწისათვის, რაც გადატანილია სექტემბრისთვის, ჯვართა-მაღლების დღესასწაულის უახლოეს კვირადღეს.

უფლის ვნების მსახურების პირდაპირი ჩართვა (Facebook, Sabamedia) მოხდება 10 აპრილს, 15.00 სთ-ზე, არლის ეკლესიიდან.

საღამოს კი, ნებისმიერი ადგილიდან შეგვეძლება შევუერთდეთ ყველანი პაპ ფრანცისკეს ჯზაზე, პირდაპირი ჩართვით, ქართულ ენაზე.

საპასექო დამისთევა აღესრულება მხოლოდ საკათედრო ტაძარში (შესაძლოა სამრევლო ტაძრებშიც). დამისთევის დასაწყისისათვის სამრევლოებში გამოტოვებულ იქნას ცეცხლის დანთება, აინთოს კელაპტარი და პროცესის გარეშე გაეღორდეს ეგზულტეტი და სიტყვის ლიტურგია. ნათლისლების ლიტურგიაში იკურთხოს წყალი და მოხდეს აღთქმათა განახლება. ეს წყალი დარჩეს მხოლოდ ემბაზში.

საპასექო დამისთევა გადაიცემა პირდაპირი ჩართვით საკათედროდან 11 აპრილის 18.30 სთ-ზე, საზოგადოებრივი მაუწყებლის მიერ (პირველი არხი) და ასევე საბამედიაზე.

აღდგომის კვირადღის განმავლობაში ტაძრები დარჩეს დია, სადაც დიაკონი ან მღვდელი დარჩება, რათა აზიაროს ის მსურველნი, ვინც შეძლებს მისვლას.

შეგახსენებთ აგრეთვე, რომ კანონიკური სამართლის კოდექსის თანახმად, იმ შემთხვევებში, როცა შეუძლებელია აღსარების საიდუმლოს აღსრულება, ცოდვათა მიტევების მიღების ოდენ სურვილიც, რასაც თან ახლავს გულწრფელი სინაულის ლოცვა, საშუალებას აძლევს, მიიღოს ცოდვათა შენდობა -- მძიმე ცოდვებისაც -- და შესაბამისად ეზიაროს კიდეც.

შეგახსენებთ, რომ ნამდვილი საჭიროების შემთხვევაში ყოველ მღვდელმსახურს შეუძლია აკურთხოს ზეთი სწორულთა ცხებისათვის (შდრ. სწორულთა ზეთისცხებისა და სამწყსო მზრუნველობის საიდუმლო, 21 და 77ბის).

საბერმონაზონ საკრებულოებს შეუძლიათ აღასრულონ საპასექო სამდღეული საკუთარ სამლოცველოებში, თუკი ეყოლებათ მღვდელი მსახურებათა აღსასრულებლად.

აღდგომის ორშაბათს არ მოხდეს საფლავებზე გასვლა. თუკი წინამდღვარი შესაძლებლად მიიჩნევს, შეუძლია სასაფლაოს საკურთხებლად გავიდეს ხალხის გარეშე, მთლიანად სასაფლაოს შემოვლის გარეშე.

პასექის მეორე კვირადღეს (მართლმადიდებლების აღდგომას), არ აღინიშნოს ივლიტის საკრებულოს დღეობა, თუმცა ყველანი ვილოცებთ ამ საკრებულოსათვის. წინამდღვარს ნება აქვს დართული სწიროს ივლიტის სამლოცველოში 2 ან 3 მორწუნის მონაწილეობით (თუკი მიიჩნევს ამას აუცილებლად).

უფალმა დაგლოცოთ!

+ მეუფე ჯუზეპე პაზოტი

კავკასიის ლათინ კათოლიკეთა
სამოციქულო ადმინისტრატორი

დანართი 1 - წითელი პარასკევი უფლის ვნებისა, საყოველთაო ლოცვა, IX ბ.

კორონავირუსის პანდემიასთან დაკავშირებული დეკრეტი 3
2020 წლის წმიდა კვირის შესახებ, 2020 წლის 2 აპრილი

3